

1^ο Γυμνάσιο Άργους



Τρία χρόνια στο 1^ο Γυμνάσιο Άργους

Πρώτη μέρα στο γυμνάσιο, περνώντας την μεγάλη καγκελόπορτα, αντικρίζουμε ένα άγνωστο μέρος, νέα πρόσωπα και νέες εμπειρίες να ξεδιπλώνονται μπροστά μας. Η πρώτη χρονιά είναι κάτι πρωτόγνωρο για όλους μας, αφού πρέπει να προσαρμοστούμε σε ένα διαφορετικό μέρος, σε νέους κανόνες και μαθήματα, αλλά επίσης πρέπει να συνυπάρξουμε με διαφορετικά άτομα, με τα οποία ίσως ταιριάζουμε, ίσως και όχι. Η εικόνα του δημοτικού αρχίζει να αλλοιώνεται στα μυαλά μας και επιπλέον πολλές παρέες από εκεί συνεχίζουν να υπάρχουν, άλλες διαλύονται και άλλες χτίζονται από το μηδέν. Η χρονιά τελειώνει με μοναδικές εμπειρίες και όλοι είμαστε έτοιμοι να δημιουργήσουμε τις επόμενες.

Ξεκινώντας τη δεύτερα γυμνασίου, όλα είναι πιο γνώριμα. Πλέον, έχοντας περάσει ήδη μία χρονιά εδώ, η προσαρμογή και ο φόβος για το άγνωστο έχει ξεθωριάσει. Φέτος όμως καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε νέες προκλήσεις, καθώς το επίπεδο δυσκολίας των μαθημάτων έχει αυξηθεί. Τώρα πια είμαστε η μεσαία τάξη του σχολείου και παρακολουθούμε με ενθουσιασμό τα μικρότερα παιδιά να έρχονται στην θέση που ήμασταν εμείς πέρσι και τα

μεγαλύτερα να ολοκληρώνουν σιγά-σιγά το ταξίδι τους. Κάπως έτσι τελειώνει κι αυτή η χρονιά, με την ασφάλεια ότι και του χρόνου θα είμαστε πάλι εδώ.

Και ξαφνικά, πέρασαν δύο χρόνια και πλέον βρισκόμαστε στην 3η και τελευταία τάξη του γυμνασίου. Τα συναισθήματά μας είναι ανάμεικτα, διότι είμαστε οι μεγαλύτεροι του σχολείου και πρέπει να δώσουμε το καλό παράδειγμα στα μικρότερα παιδιά. Πώς έγινε αυτό τώρα ξαφνικά και ήρθαμε εμείς στην θέση των παιδιών που τόσο καιρό κοιτούσαμε με θαυμασμό; Η ευθύνη της ωριμότητας μας διακατέχει και το αίσθημα πως τελειώνει και αυτό το ταξίδι, φέρνει μια γλυκιά νοσταλγία που κατακλύζει τις σκέψεις μας. Φτάνοντας στο τέλος, κοιτάζοντας πίσω τις αμέτρητες στιγμές, καλές και κακές, που περάσαμε όλοι μαζί, φεύγουμε γεμάτοι πια!

Μπήκαμε, πριν από τρία χρόνια, σε αυτό το σχολείο παιδιά και βγαίνουμε έφηβοι, με ώριμες αντιλήψεις και έναν διαμορφωμένο χαρακτήρα. Και να, που θα χρειαστεί να ξεκινήσουμε πάλι ένα νέο κεφάλαιο στις ζωές μας...

Κατσά Ελένη Γ1, Δήμητρα Μαυρόγιαννη Γ2

Πρώτο...ποιήματα

Στην εποχή του τσιμέντου και της πολυκατοικίας



Ήταν ένα ήσυχο Κυριακάτικο πρωινό, όταν το άρωμα του φρεσκοκομμένου ψωμιού άρχισε να αναδύεται από το ισόγειο της πολυκατοικίας. Οι αχτίδες του ήλιου περνούσαν από τα λεπτά κουρτινάκια και φώτιζαν το παλιό μωσαϊκό του διαδρόμου. Εγώ, όπως κάθε Κυριακή, έβαλα τον ελληνικό καφέ στην φωτιά και περίμενα τον Λάμπρο τον εφημεριδοπώλη, να μου φέρει την εφημερίδα μου.

Εκείνο το πρωί, ο Λάμπρος έκανε τον συνηθισμένο του γύρο στην γειτονιά. Ήταν ένας άντρας γύρω στα πενήντα, με ηλιοκαμένο πρόσωπο και μπάσα φωνή. Φορούσε πάντοτε τον ίδιο φθαρμένο καρό μπερέ και κρατούσε ένα μεγάλο δέμα με εφημερίδες που ήταν πρόχειρα

δεμένο με έναν κόκκινο σπάγκο.

-«Καλημέρα σας κυρία Μαρία!»» φώναξε καθώς ανέβαινε βιαστικά τα σκαλιά της πολυκατοικίας.

Ο Λάμπρος ήταν σταθερά στη γειτονιά μας. Παρόλα αυτά κανείς δεν ήξερε πολλά για την ζωή του. Έλεγαν ότι ζούσε σε ένα στενό υπόγειο, πίσω από τον κεντρικό δρόμο κι ότι είχε χάσει την γυναίκα του την Γραμματική, πριν από χρόνια. Η παρουσία του όμως έφερνε πάντα μια ζεστασιά. Όλοι υποστήριζαν πως δεν ήταν απλώς ο εφημεριδοπώλης μας, αλλά το παιδί που χρειαζόταν η γειτονιά. Δεν υπήρχε ένοικος που να μην χαμογελάσει με την παρουσία του. Μέχρι και ο κ. Μιχάλης από τον έκτο, που συνήθως είχε ένα κατσουφιασμένο βλέμμα, έβγαινε στο μπαλκόνι για να πει έστω ένα «ευχαριστώ» στον Λάμπρο. Ακόμα και η αυστηρή κ. Αλεξάνδρα από τον πέμπτο μαλάκωνε λίγο όταν εκείνος της έδινε την εφημερίδα της.

Ο Λάμπρος έκανε κάτι φαινομενικά απλό, αλλά ουσιαστικά σπάνιο. Μας θύμιζε τι σημαίνει να είσαι άνθρωπος ανάμεσα σε ανθρώπους. Μας θύμιζε πώς είναι να ζούμε πραγματικά με τους άλλους, όχι απλά να συνυπάρχουμε. Συχνά, ειδικά στις πολυκατοικίες, οι άνθρωποι γίνονται σκιάς. Μπορεί να μοιραζόμαστε τον ίδιο χώρο, αλλά δεν βλέπουμε πραγματικά ο ένας τον άλλον. Δεν παρατηρούμε τις χαρές, τις λύπες, τις ανάγκες ή τις αδυναμίες των γύρω μας. Ο Λάμπρος όμως αυτό έκανε και όλοι του είχαν αδυναμία.

-«Η Καθημερινή σου Μαρουδιά μου. Φρέσκια- φρέσκια, μαζί με την ομίχλη της Αθήνας!»» είπε χαμογελώντας καθώς μου έδωσε την εφημερίδα.

-«Σε ευχαριστώ Λάμπρο μου. Πώς πάει η μέρα;» τον ρώτησα

-« Ε, τι να πώ; Είναι περίεργη η μέρα σήμερα. Να, μόλις τώρα στον τρίτο, άκουσα την κυρία Αλεξάνδρα να φωνάζει πάλι για τα σκουπίδια του κ. Μιχάλη!»» είπε γελώντας και έφυγε βιαστικά για το επόμενο διαμέρισμα.

Άνοιξα την εφημερίδα και άρχισα να διαβάζω το πρωτοσέλιδο, αλλά οι φωνές που ακούγονταν με διέκοψαν. Βγήκα λοιπόν για να δώ τι συμβαίνει. Ήταν πάλι εκείνη η συνηθισμένη ένταση μεταξύ των ενοίκων, καλά μου είπε ο Λάμπρος.

-«Δεν αντέχω άλλο, πραγματικά. Μα πάλι, κύριε Μιχάλη να αφήσετε τα σκουπίδια σας στο μπαλκόνι; Συσσωρεύονται και μυρίζουν λες και ζούμε δίπλα σε χωματερή.»» είπε αγανακτισμένη η κ. Αλεξάνδρα.

Δεν πρόλαβε να αντιμιλήσει ο κ. Μιχάλης, καθώς ακούστηκε η διαπεραστική φωνή της κ. Ευγενίας.

-« Και ποια μιλάει; Εσύ, που κάθε πρωί ποτίζεις τα λουλουδια και ύστερα τρέχουν τα νερά από τις γλάστρες σου στο μπαλκόνι μου, τι έχεις να πείς; Αντί να κατηγορείς τον κ. Μιχάλη κοίτα τα χάλια σου!»» της είπε έντονα.

Η φωνή της αντήχησε στον διάδρομο. Μέχρι να καταλάβω τι γινόταν είχε μαζευτεί ολόκληρη η πολυκατοικία. Τα παράπονα και οι κατηγορίες διασταυρώνονταν σαν βέλη. Στραβοκατάπια, με σκυμμένο το κεφάλι και έφυγα απογοητευμένη. Σκεφτόμουν, πώς γίνεται να ζούμε τόσο κοντά, μα να είμαστε αποξενωμένοι. Πώς γίνεται το τσιμέντο, ενώ μας υποχρεώνει να ζούμε πλάι- πλάι, να μας χωρίζει ταυτοχρόνως. Αναστέναξα και σκέφτηκα πόσο διαφορετικά θα ήταν όλα, αν ήμασταν όλοι λίγο πιο σαν τον Λάμπρο. Αν βλέπαμε τους γύρω μας με μια πιο ζεστή ματιά, αφού δεν ξέρουμε τι κρύβει ο καθένας πίσω από την πόρτα του.

Μήπως λοιπόν, πρέπει όλοι να γίνουμε σαν τον Λάμπρο;

Παναγιώτα Καρκαγέλη, Β1

<< Τα μάτια της καρδιάς >>

(Εμπνευσμένο από το αγαπημένο μυθιστόρημα όλων μας, <<Ο Μικρός πρίγκιπας>> του Αντουάν ντε Σαιντ-Εξυπερύ)

Μια φορά και έναν καιρό, στην καρδιά ενός πυκνού δάσους, ζούσε ένας αρκετά ιδιαίτερος λύκος, που είχε χάσει την όρασή του. Το πυκνό του τρίχωμα είχε αρχίσει να αραιώνει και το άλλοτε δυνατό του σώμα είχε χάσει την σβελτάδα του. Όμως τα αυτιά του ήταν πάντα σε εγρήγορση και η μύτη του ξεχώριζε κάθε μυρωδιά του δάσους, αντικαθιστώντας τα μάτια που δεν του χρησίμευαν πια. Το όνομα του ήταν Αργύρης και ήταν γνωστός για τη σοφία και την ηρεμία του.

Μια μέρα, καθώς ο Αργύρης περιπλανιόταν στο δάσος, κοντοστάθηκε δίπλα του μια νεαρή αλεπού, που το τρίχωμά της έλαμπε στον ήλιο και του ψιθύρισε:

" Πώς μπορείς να ζεις μες στο σκοτάδι; Εγώ θα ένωθα αβοήθητη και χαμένη."

Ο Αργύρης της ακούμπησε τρυφερά τον ώμο, χαμογέλασε και της απάντησε:

"Μικρή μου, τα μάτια βλέπουν μόνο την επιφάνεια των πραγμάτων. Όταν τα έχασα, έμαθα να βλέπω με έναν άλλο τρόπο, πιο βαθύ, που δεν στηρίζεται στο φως, αλλά σε αυτό που νιώθεις μέσα σου."

Η Αλεπού τον κοίταξε με μάτια ορθάνοιχτα από έκπληξη και περιέργεια, χωρίς να καταλαβαίνει πλήρως. Έτσι ο Αργύρης, της πρότεινε να τον ακολουθήσει σ' ένα απόκρημνο μέρος που ήξερε καλά. Ξεκίνησαν μαζί με αργό ρυθμό παρατηρώντας κατά την διάρκεια της διαδρομής τη μαγευτική φύση. Ο σοφός λύκος, την οδήγησε σε ένα ξέφωτο, βαθιά μέσα στο δάσος, όπου το νερό του ρυακιού, που χτυπούσε απαλά τα βράχια, μαζί με το ανοιξιιάτικο αεράκι, που ήταν γεμάτο ευωδίες, δημιουργούσαν την απόλυτη γαλήνη και ηρεμία.

Ο Αργύρης στάθηκε δίπλα στην αλεπού και της ζήτησε να κλείσει τα μάτια της.

"Άφησε την καρδιά σου να ακούσει" της είπε με απαλή φωνή.

Η αλεπού, αν και διστακτική στην αρχή, έκλεισε τα μάτια της και αφέθηκε. Σιγά σιγά, άρχισε να αισθάνεται πράγματα που δεν είχε προσέξει πριν. Τον άνεμο που χαίδευε τα φύλλα, το μελωδικό τραγούδι ενός πουλιού, την ζεστασιά της γης. Ο λύκος δεν είχε μάτια, μα έβλεπε. Τώρα, έβλεπε κι εκείνη.

Τότε ο λύκος της ψιθύρισε:

"Αν κοιτάζεις μόνο με τα μάτια, χάνεις όσα είναι κρυμμένα μέσα στην καρδιά σου."

Η αλεπού, άνοιξε τα μάτια της και του έγνεψε καταφατικά. Εκείνη την στιγμή, ένωθε μέσα της σαν να διδάχτηκε κάτι πολύτιμο που θα τη συνόδευε σε όλη της την ζωή. Τον ευχαρίστησε και ύστερα κατευθύνθηκε προς το σπίτι της.

Καθώς γυρνούσε κατάλαβε πως πλέον της είχε χαραχτεί βαθιά στην μνήμη το ότι

"Μόνο με την καρδιά βλέπεις καλά, την ουσία δεν την βλέπουν τα μάτια."

Παναγιώτα Καρκαγγέλη, Β1



Ποιήματα

Με έμπνευση...

α. από την Οδύσσεια

Για ένα πουκάμισο αδειανό
Μαζί με τον Αχιλλέα και τον Αίαντα
Ο Οδυσσέας φεύγει δίχως γυρισμό.
Χρόνια έψαχνε αφορμές
Από την κριτική της Πηνελόπης να γλιτώσει
Το ταξίδι γεμίζει ανατροπές και στάσεις πολλές.
Με περιπέτειες φτιάχνει βιογραφικό
και με τη βοήθεια των Θεών
κάνει διακοπές στην Καλυψώ.



41 ημέρες, 24 ραψωδίες, 33.333 στίχοι

Βάστα καρδιά
τις ραψωδίες να αντέξεις,
του Ποσειδώνα τον θυμό
να μην θεριέψεις.
Στις εξετάσεις να θριαμβεύσεις!
Βάστα καρδιά!
Μην κοροϊδέψεις τους έρωτες του Οδυσσέα,
των Θεών τις συσκέψεις, των μνηστήρων της ορέξεις.
Βάστα καρδιά!



β. από το ποίημα «Θαλασσινά τραγούδια» του Γ. Δροσίνη



Στον κήπο της Θάλασσας
πλαστικές σακούλες.
Στις αμμουδιές της Μεσογείου
χελώνες εμπιστεύθηκαν στους ανθρώπους
τα παιδιά τους.
Στα βράχια τα κύματα
εκτονώνουν τον θυμό τους.
Στα βότσαλα μετρώ
τα καλοκαίρια που περνούν.
Δήμητρα Συρμαλόγλου, Α5

Αναζητώντας την Ελένη

Απ' την αρχή της χρονιάς, δυο φορές την εβδομάδα, συναντιόμασταν με την Ελένη. Άλλοτε στην Αίγυπτο. άλλοτε στην Τροία, άλλοτε στη Σπάρτη. Μας συγκίνησε, μας προβλημάτισε, μας ενέπνευσε. Μιλάμε, βέβαια, για την Ελένη του Ευριπίδη, που ταξιδεύει αγέρωχη μες στους αιώνες κι έχει τόσα να μας πει!

Ας χαμηλώσουν τα φώτα. Το φως της σελήνης αρκεί.

Η φέτα αυτή του φεγγαριού
για σένα φέγγει, Ελένη.

Στις όχθες του Ευρώτα οι καλαμιές
θροίζουν απαλά το βράδυ.
Άργες, κόρη γαλανή.

Κι ο Σκάμανδρος ο μακρινός,
αυτός ο κατακόκκινος,
ζητάει τώρα να σε καταπιεί.
Μαύρες κατάρες κι αίμα.

Του Νείλου όμως η ροή,
τη νύχτα που έκλαψες πικρά
δεν την ξεχνά.
Δάκρυ ασημένιο.

Μα η φέτα αυτή του φεγγαριού
για σένα φέγγει, Ελένη.

Ώσπου, ολόγιομη σελήνη,
η αλήθεια σου να ανατείλει.

Όλγα Λάμπρου

Ελένη

Δεν πήγα ποτέ μου στην Τροία,
δεν πάτησα χώμα πικρό.
δεν είδα φωτιές και χαλάσματα,
δε γνώρισα πόλεμο ωμό.
Στης Αιγύπτου τα ξένα παλάτια
μ' έκλεισε η μοίρα η βαριά.
Κι ενώ πολεμούσαν για μένα,
δεν ήμουν εγώ πουθενά.
Μια σκιά μου ταξίδεψε πέρα,
ένας ίσκιος φτιαγμένος απ' τους Θεούς.
Κι οι γενναίοι σκοτώνονταν χωρίς αιτία,
μέσα στους ανέμους και στους καπνούς.
Μενέλαε, πλανήθηκες χρόνια,
σ' έναν δρόμο που έφτιαξε η πλάνη.
Κ' ήρθες με βλέμμα χαμένο,
για να βρεις μίαν αλήθεια, που φτάνει.
Τώρα, η αυγή μας κοιτάζει,
ξεθωριάζει το ψέμα αργά.
Κι οι θεοί, που μας είχαν ξεχάσει,
σιωπούν μες στη νύχτα τη βαθειά.

Ελίνα Σινάι, Γ1

Μενέλαος

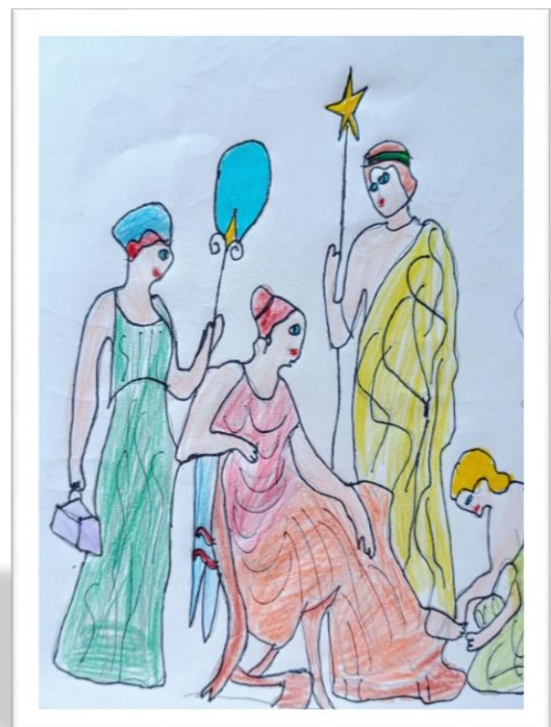
Ο πόλεμος υπήρξε σκληρός, μα η ελπίδα και η
σκέψη σου συντροφιά μου. Άγρυπνος φρουρός,
χρόνια και χρόνια, στις Τροίας τα τείχη, γλυκιά
μου Ελένη,

Άδικη μοίρα και βαριά, η δική μας. Και γραφτό
είναι, φαίνεται, ποτέ στη ζωή μας να μη βρούμε
ξανά την ευτυχία. Ούτε καν τώρα που οι ματιές
μας, επιτέλους, συναντήθηκαν και το σώμα
αναρίγησε γλυκά.

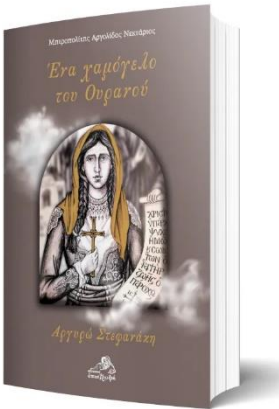
Μακάρι, ο δόλιος, να είχα γνώση για τη θεόσταλη
πλάνη και η καρδιά μου ποτέ να μη σκιρτούσε στην
ιδέα πως πλαγιάζεις με άντρα ξένο.

Όμως, να! Η αγάπη νίκησε το γραφτό μας. Ξανά
στην αγκαλιά μου σε σφίγγω, πεντάμορφη κόρη, κι
ευχή κάνω στον Δία, συμφορά άλλη να μη μας βρει
ως το τέλος της ζωής μας.

Ελένη Κατσά, Γ1



Πρωτο...συνεντεύξεις!!!



Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος ο μητροπολίτης Αργολίδος κ.κ. Νεκτάριος επισκέφτηκε το σχολείο μας, για να μιλήσει στους μαθητές, για διάφορα πνευματικά θέματα... και να μας χαρίσει « Ένα χαμόγελο του Ουρανού». Με την ευκαιρία αυτή, η ομάδα του περιοδικού μας τού πήρε μία συνέντευξη.

Πώς αποφασίσατε να ακολουθήσετε τον δρόμο του Θεού;

Από μικρό παιδί γνώρισα έναν Άγιο στη ζωή μου, ο οποίος ήταν άνθρωπος της αγάπης και της προσφοράς, Για μένα αυτό ήταν η έμπνευση και το πρότυπο ζωής. Έτσι, άρχισε να διαμορφώνεται μέσα μου η αγάπη μου προς την ιεροσύνη. Στη ζωή μου γνώρισα και άλλους ανθρώπους που με βοήθησαν να πάρω αυτήν την απόφαση.

Τι μπορεί, κατά τη γνώμη σας, να κάνει η Εκκλησία για να πλησιάσει τους νέους ανθρώπους;

Η Εκκλησία κάνει πολλά. Θα μπορούσε να κάνει περισσότερα βέβαια, αλλά η νεότητα είναι κάτι πολύ δύσκολο. Έχει αμφισβητήσεις, αμφιβολίες και διάφορα ζητήματα. Αυτό που θέλει κυρίως ο νέος είναι να βρει έναν πνευματικό πατέρα και να νιώσει πως η Εκκλησία είναι μία οικογένεια. Όταν το βρει αυτό, τότε φεύγουν οι αμφιβολίες και ανοίγει ο δρόμος προς τον Θεό. Μάλιστα, αν βρει στη ζωή του κάποιον Άγιο, είναι ακόμα καλύτερα. Όπως έχει πει κάποιος " Άγιος είναι αυτός που κάνει εύκολο στους άλλους να βρουν τον Θεό."

Είναι πιο δύσκολο σε σχέση με το παρελθόν να ακουστεί η φωνή της Εκκλησίας στον σύγχρονο κόσμο;

Είναι πολύ πιο δύσκολο, γιατί το περιβάλλον γενικά είναι εχθρικό. Οι άνθρωποι έχουν βγάλει τον Θεό από τη ζωή τους Νομίζουν ότι θα βρουν νόημα ζωής με το χρήμα, τις διασκέδασεις και ό,τι άλλο προσφέρει ο κόσμος. αλλά όλα αυτά μπροστά στον θάνατο αποδεικνύονται άχρηστα. Η δίψα του ανθρώπου δεν ικανοποιείται με το χρήμα και όλα τα άλλα. Θέλει κάτι άλλο και αυτό είναι μόνο ο Θεός.

Ποια είναι η γνώμη σας για την τεχνητή νοημοσύνη;

Οποιαδήποτε ανακάλυψη είναι ευπρόσδεκτη. Το θέμα είναι πώς θα τη χρησιμοποιήσουμε. Το μαχαίρι το χρησιμοποιείς για να κόψεις ψωμί ή για να σκοτώσεις, Ελπίζω η τεχνητή νοημοσύνη να πέσει σε καλά χέρια.

Μιλήστε μας για τα βιβλία που έχετε γράψει. Από πού αντλείτε την έμπνευσή σας ;Με ποιον τρόπο εργάζεστε; Ποιο είναι το πιο αγαπημένο σας και πόσες σελίδες έχει το μεγαλύτερο;

Πάντα υπάρχει κάτι που με εμπνέει να γράψω. Μαζεύω το υλικό, όπως, όταν θέλεις να χτίσεις ένα σπίτι, πρώτα μαζεύεις τα υλικά, και ξεκινώ. Το σημαντικότερο βιβλίο για μένα είμαι ο Αρχιεπίσκοπος Λουκάς, το οποίο έχει φτάσει περίπου 110.000 αντίτυπα. Πιο μεγάλο βιβλίο είναι "Ο φυλακισμένος ήλιος", με πάνω από 500 σελίδες. Έχω γράψει γύρω στα 80 με 90 βιβλία.

Σας ευχαριστούμε πολύ. Την ευχή σας.

Εβελίνα Καραμήτου Β1, Γιώργος Σούγλας Β3

Μία συνέντευξη με αφορμή την «Παγκόσμια ημέρα Σακχαρώδη Διαβήτη», που είναι στις 14 Νοεμβρίου....

- **Πότε και πώς διαγνώστηκες με διαβήτη;**
Διαγνώστηκα 6 ετών, πριν μπω στο δημοτικό. Αφορμή για την «ανακάλυψη» ότι είμαι διαβητική, ήταν ένα ιατρικό λάθος. Δηλαδή, έκανα εξετάσεις για να μπω στο δημοτικό και φάνηκε πως είμαι πολύ κοντύτερη από ό, τι έπρεπε και ότι το βάρος μου δεν ήταν φυσιολογικό. Όμως δε γνωρίζαμε τότε ότι ο γιατρός έκανε λανθασμένες μετρήσεις, οπότε έκανα περισσότερες εξετάσεις. Παρ' ότι στην ουσία δεν είχα ενδείξεις ώστε να είμαι διαβητική, διαγνώστηκα με διαβήτη τύπου 1.
- **Ποιος είναι ο «εξοπλισμός» που χρησιμοποιείς;**

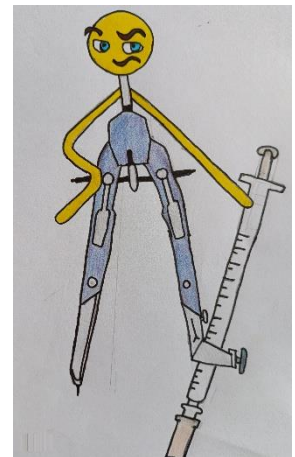
Γλυκόμετρο= Είναι μια συσκευή που εμφανίζει τα επίπεδα γλυκόζης στο αίμα με ένα τσίμπημα στο δέρμα.

Αισθητήρας γλυκόζης και σύστημα dexcom= Εμφανίζουν και αυτά τα επίπεδα γλυκόζης, χωρίς τσίμπημα, κατευθείαν. Τα έχω στο χέρι μου για 10 μέρες.

Πένα ινσουλίνης (γρήγορη, 24ωρη)= Είναι ουσιαστικά ένεση ινσουλίνης, που χορηγώ στον οργανισμό μου. Τη γρήγορη την κάνω κυκλικά στο σώμα μου (πόδια, χέρια, κοιλιά), όπως και την 24ωρη, απλά, την 24ωρη, μόνο το βράδυ. Επίσης, χρησιμοποιώ και βελόνες για την πένα.

Glucagen= Είναι για να επανέλθω, αν πέσω σε κώμα.

- **Πώς επηρεάζει την καθημερινότητά σου;**
Για αρχή, επηρεάζει τη διατροφή μου. Πρέπει να μετρώ την ποσότητα του φαγητού και των



υδατανθράκων που περιέχει ώστε να υπολογίσω την ποσότητα ινσουλίνης που πρέπει να χορηγήσω στο σώμα μου. Οι φυτικές ίνες με βοηθούν περισσότερο στη μη απότομη αύξηση των επιπέδων σακχάρου. Επιπλέον, επιλέγω άπαχες πρωτεΐνες και υγιεινά λιπαρά. Πρέπει εδώ να προσθέσω ότι επηρεάζεται από τη διάθεσή μου, π.χ. όταν είμαι πολύ αγχωμένη ανεβαίνει «το ζάχαρο». Επίσης, πρέπει να το μετρώ ανά μια ώρα, εκτός αν δεν νιώθω καλά, οπότε το μετρώ συχνότερα. Τώρα, όσον αφορά το ιατρικό κομμάτι, πρέπει να επισκέπτομαι τον γιατρό ανά δύο μήνες, αλλά αν οι εξετάσεις είναι καλές, ανά τρεις.

- Ποιος αναλαμβάνει τα έξοδα;

Τα όργανα μέτρησης μου παρέχονται από το κράτος δωρεάν, γιατί η μάμα μου έχει ασφάλεια. Βέβαια, είναι για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, οπότε, αν παρουσιαστεί οποιαδήποτε πρόβλημα ή βλάβη, πληρώνει η οικογένειά μου. Αυτό έχει κάποιες επιπτώσεις, π.χ. το καλοκαίρι οι ταινίες για τους αισθητήρες γλυκόζης τελειώνουν γρήγορα, άρα πληρώνουμε για περισσότερες ή τοποθετώ αντλία.

- Λαμβάνεις στήριξη από το κοντινό σου περιβάλλον;

Όλη μου η οικογένεια με έχει στηρίξει στο έπακρο. Πότε δε με έκαναν να νιώσω ντροπή, ενώ αντίθετα με βοήθησαν να το ενσωματώσω στην καθημερινότητά μου. Οι φίλοι μου με στηρίζουν καθημερινά, οι ίδιοι προσπαθούν να καταλάβουν τον διαβήτη και να με βοηθήσουν, όταν το χρειάζομαι.

- Τι συμβουλές θα έδινες σε ένα παιδί που διαγνώστηκε πρόσφατα με διαβήτη και δεν το έχει εκλάβει θετικά;

Ότι θα πάνε όλα καλά, αρκεί να ακούει τους γιατρούς. Να έχει υπομονή έως ότου βρει τι του ταιριάζει, γιατί στον κάθε άνθρωπο τα πράγματα είναι διαφορετικά. Να το πάρει στα σοβαρά, αλλά όχι και τόσο πολύ. Να υπάρχει μέτρο.

Μιχαλοπούλου Αναστασία, Μπίζιου Ελισάβετ, Τσιούλου Μυρτώ, Μαυρόγιαννη Δήμητρα, Σχοινιά Γεωργία, Ζωή Τζιμπράκου



Ένα από τα μαθήματα της Γ Γυμνασίου είναι η Νεότερη Ιστορία. Με αφορμή, λοιπόν, τα όσα έμαθαν, και με την καθοδήγηση της καθηγήτριάς τους, τα παιδιά πήραν συνεντεύξεις από παππούδες και

γιαγιάδες, που έζησαν από πρώτο χέρι σημαντικές στιγμές της Ιστορίας μας. Μας χάρισαν ένα δείγμα από αυτή τους τη δράση.

Ηλιάννα Παπαγεωργίου, Γ3 : Η μαρτυρία του παππού μου

1. Ποιος ήταν ο τόπος καταγωγής των παππούδων σου;

Αν. Θράκη- Ουζούν Κιοπρού σημερινό.

2. Με τι ασχολούνταν στην πατρίδα της Μ. Ασίας;

Ήταν πρόεδρος της κοινότητας. Αριστοκρατική οικογένεια.

3. Κάτω από ποιες συνθήκες έφτασαν στην Ελλάδα;

Με τα πόδια. Πέρασαν από αυστηρό έλεγχο, για να διαπιστώσουν οι ελεγκτές αν έχουν χρήματα. Όμως εκείνοι είχαν ράψει χαρτονομίσματα μέσα από τα ρούχα.



4. Σε ποιες περιοχές περιπλανήθηκαν πριν φτάσουν στην Αργολίδα;

Πέρασαν από τον Έβρο και μετά χάθηκαν. Έφτασαν στις Σέρρες, όπου βρέθηκαν σε ένα στρατόπεδο. Μετά στους Φιλίππους Καβάλας και έμειναν εκεί ψάχνοντας τον αδελφό του προπαπάπου. Φύγανε όλοι μαζί αρχικά, αλλά ο προπαπάπος μου υιοθετήθηκε από έναν άνθρωπο. Το όνομά του ήταν Κεραμίδας Χρήστος και ο προπαπάπος μου ονομάστηκε από εκείνον Αναστάσης Κεραμίδας, επειδή δεν μπορούσε να θυμηθεί το πραγματικό του όνομα. Παρακαλούσε την Παναγία να θυμηθεί το όνομά του και στον ύπνο του εμφανίστηκε η Παναγία, όπως εκείνος ισχυρίζεται, και του είπε το πραγματικό του όνομα, δηλαδή Σαρβανάκης. Η οικογένεια έστειλε επιστολές στον Ερυθρό Σταυρό στο Ναύπλιο να βρεθεί το παιδί, αλλά δεν τον έβρισκαν. Όμως, αφού ο προπαπάπος θυμήθηκε το όνομά του, έστειλε κι εκείνος επιστολή και τελικά βρέθηκαν. Άλλαξε το όνομά του. Έτσι μετακινήθηκαν προς τα Ίρια.

5. Τι δουλειές άφησαν στην παλιά πατρίδα;

Άφησαν πολλά κτήματα και ο προπαπάπος μου τη θέση του προέδρου.

6. Πώς ζούσαν εκεί Έλληνες και Τούρκοι;

Αγροτική ζωή οι περισσότεροι.

7. Πώς ήταν τα πρώτα χρόνια η ζωή στη νέα πατρίδα;

Φτωχικά. Δυσκολεύτηκαν πολύ. Τα ζώα και τα καπνά ήταν η κύρια ασχολία τους. Δεν είχαν βοήθεια από πουθενά..

8. Ποιες σκέψεις κάνετε σήμερα, 100 χρόνια μετά τον ξεριζωμό, για τον τόπο καταγωγής σας και όσα

τραγικά συνέβησαν τότε; Πιστεύετε ότι οι νεότεροι θα πρέπει να τα γνωρίζουν;

Ο παππούς μου σκέφτεται πως όλα αυτά ήταν πολιτικές ανοησίες και πως θα έπρεπε η Ανατολική Θράκη να μείνει στην Ελλάδα. Αιτίες άγνωστες τους στέρησαν αυτά τα εδάφη. Παρόλο που δεν θυμάται πολλά...

Κωνσταντίνα Ταχτσιδίη, Γ3 : Μνήμες από τον Πόντο

-Παππού, σήμερα στο σχολείο μιλήσαμε για τη Μικρασιατική Καταστροφή και, αφού γνωρίζω ότι έχουμε ποντιακές ρίζες, θα ήθελα να σου κάνω κάποιες ερωτήσεις πάνω σε αυτό το θέμα.

-Εννοείται, Νίνα μου. Ρώτα με ό,τι θέλεις και ελπίζω να γνωρίζω να σου απαντήσω.

-Πρώτα απ' όλα, παππού, θα ήθελα να μάθω τον τόπο καταγωγής των γονιών σου και ίσως και των μελών της οικογένειάς.

-Λοιπόν, η οικογένειά του πατέρα μου καταγόταν από τα Σούρμενα της Μ. Ασίας. Ήταν μια μεγάλη οικογένεια με 4 παιδιά. Ο πατέρας της οικογένειας, ο δικός μου παππούς, ονομαζόταν Ιορδάνης Ταχτσόγλου και είχε, όπως είπα, 4 παιδιά. Τον πατέρα μου τον Γεώργιο, τον Χαράλαμπε, την Όλγα και τον Αναστάση. Τα τρία πρώτα παιδιά είχαν γεννηθεί στα Σούρμενα, ενώ ο Παναγιώτης γεννήθηκε στη Ρωσία το 1918. Τώρα, η οικογένειά της μητέρας μου καταγόταν από την Τραπεζούντα του Πόντου. Η οικογένεια Τσουφλίδου, ήταν μια μεγάλη οικογένεια με 5 παιδιά. Την Χαρίκλεια, την Ευφροσύνη, την Ξανθίππη, τη μάνα μου, την Περσεφώνη και τον Ανέστη. Για τον Αναστάση, μάλιστα, θα σου πω και μια ιστορία μετά.

-Πωπω, τεράστιες οικογένειες... Τώρα, παππού, μήπως θυμάσαι με τι ασχολούνταν οι γονείς σου στην πατρίδα της Μ. Ασίας;

-Ο πατέρας μου ήταν λιθοξόος. Αργότερα στον Πόντο εργάστηκε και σε ένα εργοστάσιο ξύλου. Η μάνα μου, από όσο θυμάμαι, δεν δούλευε, ήταν μικρή σε ηλικία. Πάντως ήταν πολύ μορφωμένη και έπαιζε και φλάουτο. Ήταν το καμάρι της.

-Παππού, μήπως γνωρίζεις αν είχαν περιπλανηθεί πουθενά αλλού, πριν φτάσουν στην Ελλάδα;

-Φυσικά. Οι γονείς μου με τις οικογένειές τους έφυγαν από τον Πόντο το 1917 με το πρώτο "μπαμ" και με κάρα έφτασαν στο Adler της Ρωσίας. Εκεί ήταν που γνωρίστηκαν και οι γονείς μου. Στο λεωφορείο που η μητέρα μου δούλευε ως εισπράκτορας. Ήταν ένας έρωτας με βαθιές ρίζες, μοιράζονταν και οι δυο τα βάσανα του ξεριζωμού, οπότε αυτό τους έκανε αχώριστους. Στη Ρωσία παντρεύτηκαν και έκαναν ένα παιδί, τον Αναστάση.

-Παππού, ξέρω την ιστορία του Αναστάση. Είναι τραγική, δε χρειάζεται να την πεις.

-Δεν πειράζει! Ας ακούσουν οι συμμαθητές σου και κάτι λυπητερό σε αυτήν την συνέντευξη. Ο Αναστάσης λοιπόν, ο αδελφός μου γεννήθηκε στη Ρωσία, σε ένα υπόγειο, μέσα στη φτώχεια. Όμως οι γονείς μου ήταν πολύ πιστοί στον Θεό, οπότε τον τέταρτο μήνα της ζωής του αποφάσισαν να τον βαπτίσουν. Στους -30 °C σε μια εκκλησία κρυφή. Σε ένα υπόγειο βρισκόταν. Τελοσπάντων, αφού τον βάπτισαν, τον τύλιξαν σε μια γούνα και βγήκαν έξω. Μόλις βγήκαν, στο κρύο όμως, το μωρό δεν άντεξε και πέθανε, αμέσως μετά τη βάπτισή του.

-Είναι αρκετά συγκινητικά αυτό, αλλά πες μου λίγο για την ζωή στη Ρωσία.

-Η ζωή στη Ρωσία, από αυτά που γνωρίζω τουλάχιστον, είχε αρχίσει να συνηθίζεται. Οι Πόντιοι είχαν βρει δουλειές και είχαν αρχίσει να βρίσκουν μια ρουτίνα. Έως ότου το 1939 ξεκίνησαν οι εξορίες και οι διωγμοί του Στάλιν. Από την οικογένειά μας, ο θείος μου ο Αναστάσης, ο αδελφός της μητέρας μου, και η θεία η Όλγα, η αδελφή του πατέρα μου, εξορίστηκαν στη Σιβηρία.

-Εζησαν στην εξορία;

-Ναι. Μάλιστα, η Όλγα παντρεύτηκε έναν άλλο εξόριστο και έκανε και δύο παιδιά, τα οποία, μόλις γεννήθηκαν, τα ανέλαβε το κράτος. Τα μεγάλωσε και τα σπούδασε. Ο ένας έγινε γιατρός και ο άλλος, μηχανικός αεροπλάνων.

-Η υπόλοιπη οικογένεια τι έπαθε;



-Η υπόλοιπη οικογένεια μπήκε σε καράβια και ήρθε στην Ελλάδα το 1939 κάτω από άθλιες συνθήκες. Τις ανύπαντρες κοπέλες τις έστειλαν στην Δράμα, την Ξάνθη και την Καλαμαριά και οι υπόλοιποι ήρθαν στο Ναύπλιο. Εδώ τους έριξαν στη Γαλλική Σχολή, σημερινή Alpha Bank στο λιμάνι. Η Σχολή ήταν σχεδόν κατεστραμμένη, βέβαια. Τα παράθυρα ήταν σπασμένα, με αποτέλεσμα οι άνθρωποι να κρεμάνε κουρελουδες, για να μην ξεπαγιάσουν.

Ήταν 50 άτομα μέσα σε αυτό το μικρό, παγερό δωμάτιο. Έπειτα από λίγες ημέρες ήρθαν και πήραν 3 οικογένειες. Στο μεταξύ, είχε γεννηθεί ο μεγάλος μου αδελφός, ο Ευάγγελος. Μέσα στις 3 οικογένειες που επιλέχθηκαν ήταν και οι γονείς μου με τον αδελφό μου.

Αυτούς τους πήραν και τους πήγαν στην Αγία Τριάδα. Εκεί υπήρχαν 3 σπίτια της εκκλησίας και τα έδωσαν σε αυτούς τους ανθρώπους, διότι αυτοί ήταν που είχαν παιδιά.

-Πόσο καιρό έμειναν εκεί;

-Έως το 1955. Στο μεταξύ γεννήθηκε η αδελφή μου κι εγώ. Ο πατέρας μου δούλευε ως τσαγκάρης, για να μας θρέψει. Αλλά και πάλι, η ζωή ήταν φτωχή, γεμάτη στερήσεις, αλλά πάντα γεμάτη πίστη στον Θεό και αισιοδοξία.



-Μετά το 1955 τι συνέβη;

-Μετά έκαναν μια κλήρωση και μας δόθηκε λίγος χώρος να χτίσουμε τα σπίτια μας. Στην Πρόνοια, εκεί που ήταν πριν νεκροταφείο. Αλλά, αυτό ήταν το τελευταίο που μας ενδιέφερε. Επιτέλους, θα είχαμε κάτι στο όνομά μας. Η μικρή αυτή συνοικία ονομάστηκε "Τα Ρώσικα". Το σπίτι μας το χτίσαμε με πολύ κόπο και δουλειά. Κι έτσι η ζωή μας μπήκε σε μια σειρά. Κάναμε οικογένειες, αναπτυχθήκαμε, αλλά ποτέ δεν ξεχάσαμε.

-Τι είναι αυτό που σου έχει χαραχθεί για πάντα στη μνήμη, παππού;

-Είναι οι Έλληνες, που μας αποκαλούσαν "τουρκόσπορους", "Ρώσους" και κομμουνιστές. Οι Έλληνες, που στην αρχή, μας είχαν κλείσει έξω από τα τείχη της πόλης, που μας έβλεπαν και άλλαζαν πεζοδρόμιο. Λες κι εμείς δεν ήμασταν Έλληνες, δεν πιστεύαμε στον ίδιο Θεό, δε μιλάγαμε την ίδια γλώσσα. Ήμασταν κατώτεροι στα μάτια τους, ήμασταν Πόντιοι...

-Παππού, στην αρχή μου είπες πως το επίθετο του πατέρα σου ήταν Ταχτσόγλου. Πώς προέκυψε το "Ταχτσιδής";

-Το "Ταχτσόγλου" έμοιαζε με τούρκικο στα αυτιά των Ελλήνων, οπότε αλλάξαμε την κατάληξη σε -ίδης, "Ταχτσιδής".

-Τέλος, πιστεύεις πως οι άνθρωποι πρέπει να γνωρίζουν την ιστορία του ποντιακού ελληνισμού;

-Εννοείται. Πιστεύω πως έχουμε μια πονεμένη ιστορία, που το λιγότερο που της αξίζει είναι αναγνώριση. Θεωρώ πως όλοι πρέπει να γνωρίζουν, ειδικά αυτοί που έχουν ποντιακές ρίζες. Γι' αυτό Νίνα, ποτέ στη ζωή σου μην αισθανθείς μειονεκτικά για την καταγωγή σου. Να είσαι περήφανη και να θυμάσαι όλη αυτή την ιστορία που σου είπα σήμερα.

-Παππού, έχεις μια φράση να μου πεις στα ποντιακά;

-Θα σου πω αυτό που μου έλεγαν οι γονείς μου παλιά, γιατί και έπειτα από όλα αυτά που πέρασαν, μόνο αγάπη είχαν να δώσουν: "Να απολελέβω ταψιά", να έχεις δηλ. καθαρή ψυχή, να δίνεις μόνο αγάπη.

Οι έφηβοι τότε & τώρα

Εφηβεία !!! μια όμορφη και συναρπαστική ηλικία! Ηλικία επ...Ανάσταση!!! Πώς όμως διαμορφώνεται η εφηβεία μέσα στο πέρασμα των εποχών; Ας πάρουμε μία γεύση μέσα από τις συνεντεύξεις της μαθήτριάς του Β2 Βάλιας Οικονόμου...

1937-1941

-Θεέ Γιώργο ,θα ήθελα να σε ρωτήσω κάποια πράγματα για τα σχολικά σου χρόνια.

-Ρώτησέ με ό,τι θες .Είμαι στη διάθεσή σου.

Καταρχάς, ποια χρονολογία πήγαινες σχολείο

-Από το 1937 έως το 1941.Το 1941 τα σχολεία έκλεισαν λόγω του πολέμου.

-Πώς ήταν το σχολείο σου;

-Το σχολείο μου ήταν μικρό και πέτρινο .Με μια μικρή αυλίτσα με χώμα , όπου σπέρναμε ,φασόλια, φακές, κουκιά και ο καθένας έδινε το όνομά του στο κομμάτι που καλλιεργούσε . Εσωτερικά είχε έξι αίθουσες .Η κάθε αίθουσα είχε από ένα μεγάλο παράθυρο που το χειμώνα έτριζε από τον αέρα, ενώ όποιοι κάθονταν κοντά στο παράθυρο ξεπαγίαζαν.

-Τι ρούχα φορούσατε στο σχολείο;



-Όταν πηγαίναμε σχολείο φορούσαμε στολή .Τα αγόρια φορούσαμε παντελόνι και καπέλο, που το έλεγαν πηλίκιο και είχε μπροστά σχήμα την κουκουβάγια .Τα κορίτσια φορούσαν μπλε ποδιά με άσπρο γιακά Επίσης, τα αγόρια έπρεπε να είναι κουρεμένα με την φιλή μηχανή .Αν δε τηρούσε κάποιος αυτά,ο δάσκαλος τον χτυπούσε με τη βέργα στην εξωτερική πλευρά της παλάμης,που πονούσε πιο πολύ.

-Τι ώρα πηγαίνατε σχολείο και ποιες μέρες;

-Σχολείο πηγαίναμε από τη Δευτέρα έως το Σάββατο. Ξεκινούσαμε 8:00 το πρωί, ενώ τελειώναμε είτε στις 3:00 είτε στις 4:00 ή στις 5:00 αναλόγως τα μαθήματα. Την Κυριακή πηγαίναμε υποχρεωτικά στην εκκλησία

μαζί με τον δάσκαλο .Αν δε πηγαίναμε, μας τιμωρούσε με ξύλο τη Δευτέρα.

-Ποια μαθήματα είχατε στο σχολείο;

-Τα μαθήματα που κάναμε ήταν Θρησκευτικά, Ιστορία Ελλάδος, Έκθεση, Χειροτεχνεία [κάναμε βάρκες], Καλλιγραφία και Μαθηματικά. Επίσης, κάναμε και Γυμναστική, όπου και μαθαίναμε παραδοσιακούς χορούς.



-Γενικά ήταν αυστηροί οι δάσκαλοι;

- Οι δάσκαλοι ήταν πολύ αυστηροί και συνέχεια μας έδιναν ξυλιές. Ένας μαθητής κάθε φορά έφερνε μια βέργα. Αντί για ευχαριστώ ο δάσκαλος του έδινε ξυλιές. Επίσης, ανάλογα με την τιμωρία τρώγαμε τις ανάλογες ξυλιές.

-Θυμάσαι κάποιο γεγονός που σου έκανε εντύπωση;

- Ναι, βεβαίως. Ο διευθυντής μας, ο κύριος Δημάδης, είχε κουνέλια στο υπόγειο του σχολείου. Εμείς ήμασταν υποχρεωμένοι να τους πηγαίναμε χόρτα. Όποιος δεν τους πήγαινε, έτρωγε ξυλιές. Πού να τολμήσουμε να κάνουμε αταξίες. Τέλος, ο κάθε μαθητής έφερνε από ένα ξύλο καθημερινά για τη σόμπα που υπήρχε στην τάξη. Όποιος δεν πήγαινε το ξύλο του, λόγω φτώχειας, έπαιρνε ξυλιές.

-Και όταν τελειώνει το σχολείο, πώς περνούσες τα καλοκαίρια σου;

-Το καλοκαίρι που δεν πηγαίναμε σχολείο, βοηθούσαμε στις δουλειές του σπιτιού και αφού τελειώναμε, βγαίναμε στους δρόμους και παίζαμε μέχρι να έρθει η ώρα να μας φωνάξουν να επιστρέψουμε στο σπίτι.

Σε ευχαριστώ πολύ για τον χρόνο, θείε! Ήταν πολύ ενδιαφέροντα όσα έμαθα για τα παιδικά σου χρόνια.

1949-1955

-Παππού, θα ήθελα να σε ρωτήσω κάποια πράγματα για τα σχολικά σου χρόνια.

Καταρχάς, ποια περίοδο πήγαινες σχολείο;

-Από το 1949 έως το 1955. Πήγα μόνο στο Δημοτικό, στο Κεφαλόβρυσο. Τα χρόνια ήταν δύσκολα. Το Γυμνάσιο ήταν για λίγους.

-Πώς ήταν το σχολείο σου;

-Το σχολείο ήταν ένα απλό σπίτι στο κέντρο του χωριού, με μια αίθουσα και χωρίς αυλή. Τα διαλείμματα

τα κάναμε στο δρόμο. Τα παιδιά ήταν λίγα και έτσι δεν υπήρχαν τάξεις. Κάναμε μάθημα όλοι μαζί. Υπήρχε μια ξυλόσομπα στην αίθουσα, για ζεστασιά το χειμώνα. Το κάθε παιδί έπρεπε το πρωί να φέρει από το σπίτι του ένα κούτσουρο για τη σόμπα. Όποιος το ξεχνούσε, έτρωγε μεγάλη κατσάδα. Οι καιρικές συνθήκες ήταν πολύ δύσκολες στο χωριό. Τότε χιόνιζε πάρα πολύ και είχε πολύ κρύο.

-Τι ώρα πηγαίνατε σχολείο;

-Όποτε ακούγαμε να χτυπάει η καμπάνα της εκκλησίας. Έτσι πηγαίναμε στο σχολείο. Έπρεπε να είμαστε εκεί πριν από τους δασκάλους. Το μεσημέρι πηγαίναμε στα σπίτια μας για 2 ώρες και στη συνέχεια επιστρέφαμε στο σχολείο και για απογευματινό μάθημα. Μάθημα είχαμε και το Σάββατο. Και την Κυριακή πρωί-πρωί στην εκκλησία μαζί με τον δάσκαλο.

-Δηλαδή θέλεις να μου πεις ότι έπρεπε να πάτε και εκκλησία την Κυριακή;

-Φυσικά και πηγαίναμε κάθε Κυριακή στη εκκλησία και μαζί με τους δασκάλους. Και όχι μόνο αυτό. Δυο παιδιά, κάθε φορά διαφορετικά, έλεγαν ο ένας το Πιστεύω και ο άλλος το Πάτερ Ημών.

-Είχατε συγκεκριμένη στολή για το σχολείο ή φορούσατε ό,τι θέλατε, όπως εμείς σήμερα;

-Τα κορίτσια φορούσαν μπλε ποδιά. Τα αγόρια पहλίκο. Όλα τα αγόρια έπρεπε να είναι κουρεμένα με την ψιλή μηχανή. Κάθε πρωί γινόταν επιθεώρηση αν ήμασταν φρεσκοκουρεμένοι, πλυμένοι και με καθαρά και κομμένα νύχια. Έστω και ένα απ' όλα αυτά να μην τηρούσε κάποιος, ο δάσκαλος τον χτυπούσε με τη βέργα στην



εξωτερική πλευρά της παλάμης, που πονούσε πιο πολύ.

-Και όταν τελειώνει το σχολείο πώς περνούσες τα καλοκαίρια σου

-Το καλοκαίρι, που δεν πηγαίναμε σχολείο, βοηθούσαμε στις δουλειές του σπιτιού, σκαλίζαμε τους κήπους μας και προσέχαμε τα ζωντανά μας. Και όταν πια τελειώναμε, βγαίναμε στους δρόμους και παίζαμε μέχρι να έρθει η ώρα να μας φωνάξουν να επιστρέψουμε στο σπίτι.

Σε ευχαριστώ πολύ παππού για όσα ενδιαφέροντα έμαθα για τα παιδικά σου χρόνια.

1987-1993



-Μαμά, θα ήθελα να σε ρωτήσω κάποια πράγματα για τα σχολικά σου χρόνια.

Καταρχάς, ποια περίοδο πήγαινες σχολείο;

-Από το 1987 έως το 1993 στο δημοτικό. Πήγα στο 1ο Δημοτικό (ή Πέτρινο) Πτολεμαΐδας. Ήταν το πρώτο σχολείο που χτίστηκε στην πόλη. Επίσης, πήγα και στο 3ο Δημοτικό σχολείο, γιατί αλλάξαμε κατοικία και έπρεπε να αλλάξω και σχολείο. Γυμνάσιο πήγα στο 4ο Πτολεμαΐδας. Και Λύκειο στο Ε.Π.Λ. Πτολεμαΐδας.

-Πώς ήταν το σχολείο σου;

-Το 1ο δημοτικό ήταν, όπως σου είπα, το πρώτο σχολείο που χτίστηκε στην πόλη. Είναι φτιαγμένο από πέτρα. Έχει ένα πολύ μεγάλο προαύλιο χώρο, γι' αυτό και γίνονται διάφορες εκδηλώσεις στον χώρο αυτό. Το 3ο δημοτικό ήταν πιο καινούργιο κτίσμα, μικρότερο και με μικρό προαύλιο. Το γυμνάσιο, επίσης, νεότερο με μεγάλο προαύλιο και αίθουσα γυμναστηρίου. Κάπως έτσι ήταν και το λύκειο.

-Τι ώρα πηγαίνατε σχολείο;

- Σχολείο πηγαίναμε στις 8.30 το πρωί μαζευόμασταν όλοι πριν χτυπήσει το κουδούνι και κάναμε όλοι μαζί προσευχή και περίπου στις 2.00 αποχωρούσαμε. Στο γυμνάσιο, βέβαια, επειδή συστεγάζονταν δυο γυμνάσια μαζί, πήγαινα στο σχολείο μια εβδομάδα πρωί (8.30 με 2.00) και μια εβδομάδα απόγευμα από της 2.30 έως τις 8.30.

-Δηλαδή, θέλεις να μου πεις ότι σχολούσες νύχτα; Και τότε προλάβαινες να διαβάσεις και να ξεκουραστείς;

- Είχαμε συνηθίσει σε αυτό τον ρυθμό και δεν μας φαινόταν παράξενο. Ίσα - ίσα που κοιμόμασταν και περισσότερο, όταν πηγαίναμε απόγευμα! Τα φροντιστήριά μας και όλες μας οι δραστηριότητες προσαρμόζονταν σύμφωνα με το σχολικό ωράριο.

- Και όταν τελείωνε το σχολείο πώς περνούσες τα καλοκαίρια σου

- α καλοκαίρια μου ήταν ξέγνοιαστα. Με τους γονείς μου πηγαίναμε κάθε χρόνο διακοπές. Στην Κατερίνη συνήθως. Πήγαινα κατασκήνωση με τις φίλες μου και την Θεία σου στην Χαλκιδική! Περνούσαμε τέλεια! Και τον υπόλοιπο καιρό, μέχρι να ανοίξουν τα σχολεία, βγαίναμε βόλτες με τα ποδήλατα με τους φίλους μας και παίζαμε σε ένα μικρό παρκάκι κοντά στο σπίτι μου

μέχρι να νυχτώσει τζαμί, μήλα, αγαλματάκια... Το αγαπημένο μας ήταν όμως το κρυφτό. Παίζαμε ολόκληρες ώρες.

Ευχαριστώ μαμά

2017-...τώρα!

-Βάλια, θα ήθελα να σε ρωτήσω κάποια πράγματα για τα σχολικά σου χρόνια.

-Πού πήγες δημοτικό σχολείο και πώς ήταν το σχολείο σου; Τώρα σε ποιο σχολείο πηγαίνεις;

-Πήγα στο 4ο Δημοτικό σχολείο Άργους. Είναι ένα μεγάλο σχολείο με δυο κτίρια. Το νέο κτίριο και το παλιό έχουν 12 αίθουσες, δύο για κάθε τάξη. Έχει ένα μεγάλο προαύλιο με μπασκέτες, φιλέ βόλεϊ, αίθουσα εκδηλώσεων και κλειστό χώρο γυμναστηρίου. Τώρα πηγαίνω στη Β τάξη στο 1ο Γυμνάσιο Άργους - Μπουσουλοπούλειο.

-Τι ώρα πηγαίνεις σχολείο;

-Στο δημοτικό το κουδούνι χτυπούσε στις 8.15 και σχολούσαμε στις 13.15, εγώ όμως, επειδή παρέμενα στο ολοήμερο, έφευγα στις 3.30 καθημερινά.

-Και τι κάνατε στο ολοήμερο;

-Στο ολοήμερο παρέμενα λόγω του ότι οι γονείς μου εργάζονται. Αρχικά, τρώγαμε το μεσημεριανό μας. Μετά υπήρχε λίγος ελεύθερος χρόνος για παιχνίδι και στην συνέχεια ξεκινούσαμε το διάβασμα για την επόμενη ημέρα. Έτσι, υπήρχε περισσότερος ελεύθερος χρόνος το απόγευμα, αφού το διάβασμα σχεδόν είχε τελειώσει στο ολοήμερο. Τώρα στο γυμνάσιο τα πράγματα έχουν αλλάξει. Σχολάω στις 2.25, γυρίζω σπίτι, ετοιμάζω τα μαθήματά μου για τα φροντιστήρια και για το σχολείο και για τις δραστηριότητές μου. Ο ελεύθερος χρόνος μου είναι λιγότερος.

-Και όταν τελειώνει το σχολείο πώς περνάς τα καλοκαίρια σου;

-Το καλοκαίρι κοιμάμαι περισσότερο, πηγαίνω για μπάνιο στην θάλασσα, διακοπές με τους γονείς μου, όταν έχουν άδεια. Συναντιέμαι με τους φίλους μου, κανονίζουμε βόλτες με τα ποδήλατα ή να παίξουμε βόλεϊ. Τα καλοκαίρια πηγαίνω 15 μέρες κατασκήνωση στο Χιλιομόδι Κορινθίας.



«Πολίτες της χώρας μας και του κόσμου»

Μπεράτ

(Berat). Το Μπεράτ (Berat) βρίσκεται στην Αλβανία. Είναι μια ιστορική πόλη στη νότια-κεντρική Αλβανία. Βρίσκεται κοντά στο ποταμό Οσούμ (Osum)



Στα πλαίσια της δράσης «Πολίτης της χώρας μου και του κόσμου», παιδιά που κατάγονται από άλλες χώρες απάντησαν σε ερωτήσεις για την χώρα προέλευσής τους, τις αναμνήσεις τους, τις συνήθειές τους, τον τρόπο ζωής τους στην Ελλάδα. Σκοπός των συνεντεύξεων ήταν η επαφή των μαθητών του σχολείου με διαφορετικούς πολιτισμούς και κουλτούρες, ώστε να επιτευχθεί η ενδυνάμωση των σχέσεων μεταξύ των παιδιών, η αλληλοκατανόηση και ο αλληλοσεβασμός.

Αντελάντα Τουρχάνι, Β'3

-Από ποια χώρα κατάγεσαι;

Κατάγομαι από την Αλβανία

-Από πόσα μέλη αποτελείται η οικογένειά σου;

Ήρθατε όλοι στη Ελλάδα; Πότε;

Η οικογένειά μου αποτελείται από τέσσερα μέλη, εγώ, ο αδερφός μου και οι γονείς μου. Ναι έχουμε έρθει όλοι. Ο πατέρας μου ήρθε το 1996 και η μητέρα μου το 2007.

-Γιατί έφυγε η οικογένειά σου από την χώρα σου;

Κάτω από ποιες συνθήκες έγινε το ταξίδι και η εγκατάσταση στην Ελλάδα;

Οι γονείς μου έφυγαν από την χώρα μου λόγω οικονομικών δυσκολιών και για καλύτερες επαγγελματικές ευκαιρίες. Το ταξίδι για τους γονείς μου ήταν και εύκολο, αλλά και δύσκολο, γιατί ο ένας δεν είχε χαρτιά, ενώ ο άλλος ναι. Ο πατέρας μου ήρθε με τα πόδια, ενώ η μητέρα μου με το λεωφορείο. Όσο για την εγκατάσταση στη Ελλάδα, ήταν εύκολη, αφού είχαμε και την βοήθεια των συγγενών μας, επιπλέον ήταν εύκολη και η δουλειά.

- Εσύ πού γεννήθηκες; Πώς λέγεται η περιοχή από την οποία κατάγεσαι; Πού βρίσκεται;

Εγώ, έχω γεννηθεί στην Ελλάδα. Και η περιοχή από την οποία κατάγομαι είναι μία πόλη που ονομάζεται

και είναι γνωστή ως η "Πόλη με τα χίλια παράθυρα" λόγω την ιδιαίτερης αρχιτεκτονικής της. Είναι μνημείο Παγκόσμιας Κληρονομιάς της UNESCO λόγω των καλοδιατηρημένων οθωμανικών κτιρίων και της ιστορικής σημασίας της.

- Έχει αναμνήσεις από την πατρίδα σου; Αν ναι, ποιες είναι αυτές;

Έχω κάποιες αναμνήσεις με σχέση τους φίλους μου και τα παιχνίδια που παίζαμε. Τα απογεύματα, μαζευόμασταν έξω και παίζαμε κυνηγητό, κρυφτό και πολλά άλλα παιχνίδια, αλλά κυρίως μόνο αυτά. Τότε είχαμε και κινητά, αλλά τα αφήναμε σπίτι και τρέχαμε με τον αδερφό μου, όταν ήμασταν μικροί και παίζαμε με τους άλλους

-Αν όχι, τι ξέρεις για τις συνθήκες ζωής εκεί από τις αφηγήσεις των γονιών σου;



Η ζωή στην Αλβανία παλιά, γενικά, ήταν δύσκολη. Οι γονείς μου, μου έχουν αφηγηθεί αρκετές ιστορίες από τα παιδικά τους χρόνια. Για παράδειγμα, όταν ήταν μικροί στο σχολείο δεν είχαν τα πράγματα που εμείς έχουμε στη σημερινή εποχή. Τα βιβλία τα πληρώνανε (όσοι είχαν την δυνατότητα) και η συμπεριφορά των δασκάλων προς τους μαθητές ήταν βίαιη.

-Ποιο είναι το αγαπημένο σου τραγούδι στη γλώσσα της χώρας σου;

Φυσικά εξαρτάται και από τον αγαπημένο τραγουδιστή που έχει ο καθένας. Ένα παλιό τραγούδι για παράδειγμα είναι από τον τραγουδιστή Altin Sulku το τραγούδι Lulija, που στα ελληνικά σημαίνει λουλούδι. Είναι ένα πολύ ωραίο και παλιό τραγούδι.

-Ποιο είναι το αγαπημένο σου παιχνίδι;

Αν και δεν πολύ μαζευόμαστε πια με τους φίλους μου στην Αλβανία και δεν παίζουμε πια, παλιά ήταν το "hara dollara" (το κρυφτό).

-Πώς περνάς εδώ στην Ελλάδα; Ποιες δυσκολίες αντιμετωπίζεις;

Περνάω πολύ καλά. Θα ήθελα φυσικά και να γυρίσω πίσω στην πατρίδα μου, έστω και για διακοπές. Στην Ελλάδα δεν αντιμετωπίζω κάποιες δυσκολίες.

-Έχεις κάνει φίλους; Πώς περνάτε τον χρόνο σας;

Ναι, έχω κάνει φίλους από το σχολείο. Μερικές φορές βγαίνουμε βόλτες, μιλάμε σε μηνύματα και μοιραζόμαστε τα μυστικά μας.

-Θα ήθελες να δώσεις ένα μήνυμα στους συμμαθητές σου;

Το μήνυμα που θα ήθελα να δώσω στους συμμαθητές μου είναι αυτό: Το κάθε παιδί πρέπει να μιλάει για την πατρίδα του και να μην ντρέπεται γι' αυτό που είναι.



Αλεξ. Τσούκο, Β3

-Από ποια χώρα κατάγεσαι;

Από την Αλβανία.

-Από πόσα μέλη αποτελείται η οικογένειά σου;

Ήρθατε όλοι στην Ελλάδα; Πότε;

Από 4 άτομα. Τους γονείς μου, εμένα και τον αδελφό μου. Ο αδελφός μου γεννήθηκε και έζησε 2 χρόνια στην Αλβανία, ενώ εγώ γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Ελλάδα.

-Γιατί έφυγε η οικογένειά σου από τη χώρα σου; Κάτω από ποιες συνθήκες έγινε το ταξίδι και η εγκατάσταση στην Ελλάδα;

Λόγω προσωπικών θεμάτων.

-Εσύ πού γεννήθηκες;

Εγώ γεννήθηκα στην Αθήνα.

-Έχεις αναμνήσεις από την πατρίδα σου;

Μόνο από τις καλοκαιρινές διακοπές με φίλους και συγγενείς.

-Τι ξέρεις για τις συνθήκες ζωής εκεί από τις αφηγήσεις των γονιών σου;

Η ζωή εκεί παλιά ήταν πολύ δύσκολη. Τώρα έχει γίνει πιο καλή από ό,τι ήταν, αλλά δεν έχει κρίση.

-Ποιο είναι το αγαπημένο σου τραγούδι στη γλώσσα της χώρας σου;

Δεν έχω κάποιο συγκεκριμένο, αλλά ακούω πιο πολύ τη σύγχρονη αλβανική μουσική.

-Ποιο το αγαπημένο σου παιχνίδι;

Και εκεί κι εδώ, το ποδόσφαιρο.

-Πώς περνάς εδώ στην Ελλάδα; Έχεις φίλους ;Ποιες δυσκολίες αντιμετωπίζεις;

Έχω κάνει φίλους, παίζουμε, πηγαίνω σε δραστηριότητες, μέχρι στιγμής, όλα καλά.

-Θα ήθελες να δώσεις ένα μήνυμα στους συμμαθητές σου;

Θα ήθελα να πω ότι δεν πρέπει να ντρέπεται για τη χώρα σου. Να πηγαίνεις όποτε έχεις ευκαιρία, για να βλέπεις κάποια άτομα που δε μένουν κοντά σου π.χ. παππούδες, γιατί δεν θα είναι για πάντα εκεί.

Κλαούντιο Φιλιάι, Β3

-Από ποια χώρα κατάγεσαι;

Από την Αλβανία.

-Από πόσα μέλη αποτελείται η οικογένειά σου;

Ήρθατε όλοι στην Ελλάδα; Πότε;

Από 5 άτομα. Ήρθαμε από τότε που ήμουν 3 χρονών.

-Γιατί έφυγε η οικογένειά σου από τη χώρα σου; Κάτω από ποιες συνθήκες έγινε το ταξίδι και η εγκατάσταση στην Ελλάδα;

Έφυγε για οικονομικούς λόγους.

-Εσύ πού γεννήθηκες; Πώς λέγεται η περιοχή από την οποία κατάγεσαι; Πού βρίσκεται;

Γεννήθηκα στην Ελλάδα, αλλά είμαι από το Μπεράτ.

-Έχεις αναμνήσεις από την πατρίδα σου;

Όχι.

-Τι ξέρεις για τις συνθήκες ζωής εκεί από τις αφηγήσεις των γονιών σου;

Εκεί η ζωή είναι μια χαρά, αλλά δεν είναι πιο καλά από ό,τι εδώ πιστεύω.

-Ποιο είναι το αγαπημένο σου τραγούδι στη γλώσσα της χώρας σου;

Δεν έχω αγαπημένο τραγούδι.

-Ποιο το αγαπημένο σου παιχνίδι;

Το ποδόσφαιρο.

-Πώς περνάς εδώ στην Ελλάδα; Ποιες δυσκολίες αντιμετωπίζεις;

Μια χαρά περνάω. Δεν αντιμετωπίζω κάποια δυσκολία.

-Έχεις κάνει φίλους; Πώς περνάτε τον χρόνο σας;

Ναι, έχω κάνει φίλους. Περνάμε τον χρόνο μας

παίζοντας παιχνίδια στο κινητό, αλλά και ποδόσφαιρο.

Αράμ, Β3

-Από ποια χώρα κατάγεσαι;

-Από το Κουρδιστάν στο Ιράκ.

-Από πόσα μέλη αποτελείται η οικογένειά σου;

Ήρθατε όλοι στην Ελλάδα; Πότε;

- Από 6 μέλη. Όλοι ζουν εδώ στην Ελλάδα. Το 2022 ήρθαμε., με βάρκα.

-Για ποιον λόγο φύγατε από την χώρα σας;

-Για πολιτικούς λόγους. Υπήρχε πόλεμος εκεί πέρα.

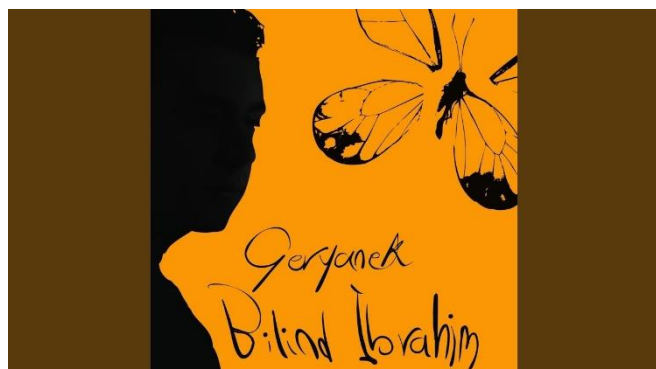
-Κάτω από ποιες συνθήκες φτάσατε στην Ελλάδα;

-Πήγαμε οδικώς από το Ιράκ στην Τουρκία και μετά περάσαμε μέσω θάλασσας, με βάρκα στην Ελλάδα.



Στην Κω φτάσαμε. Πληρώσαμε κάποια χρήματα, δεν θυμάμαι πόσα. Κατά κεφάλι περίπου ένα χιλιάριο. 18 άτομα στην βάρκα ήτανε. Δεν θυμάμαι πόσο μείναμε στην Κω. Μας έβαλαν σε κέντρο προσφύγων.

- Κινδυνέψατε στη θάλασσα;
- Υπάρχει κίνδυνος, αλλά είναι κοντινή η απόσταση. Φύγαμε νύχτα και φτάσαμε πριν ξημερώσει.
- Όλη η οικογένεια είναι εδώ στο Άργος;
- Ναι.
- Έχεις αναμνήσεις από την πατρίδα σου;
- Ωραίες αναμνήσεις.
- Πώς λέγεται η πόλη σου;
- Dohuk. Ζήσανε σε δύο πόλεις βέβαια.
- Πήγες σχολείο εκεί; Οι φίλοι σου είναι εκεί;
- Ναι.
- Πώς περνούσατε τη μέρα σας;
- Το πρωί σχολείο και μετά παίζαμε ποδόσφαιρο.
- Ποιο είναι το αγαπημένο σου τραγούδι από την πατρίδα σου;
- Bilind Ibrahim
- Το αγαπημένο σου παιχνίδι;
- Το ποδόσφαιρο.
- Πώς περνάς εδώ στην Ελλάδα;
- Καλά. Εντάξει, υπάρχουν και προβλήματα. Δυσκολεύομαι με τη γλώσσα.
- Δουλεύουν οι γονείς σου εδώ;
- Ναι. Η μάνα μου, ο πατέρας μου δεν μπορεί. Τα βγάζουμε πέρα με δυσκολία.
- Έχεις κάνει φίλους εδώ; Πάτε βόλτα;
- Ναι. Περνάω τέλεια.
- Θα ήθελες να αφιερώσεις κάτι στους συμμαθητές σου από την πατρίδα σου;
- Ναι, το αγαπημένο μου τραγούδι.



Μαχμούτ, Α1

- Πότε ήρθατε εδώ;
- Πριν 1,5 χρόνο. Πέρσι ήμουν εδώ στο σχολείο.
- Πόσα άτομα είσατε στην οικογένεια;
- 7; άτομα. 4 αδέρφια έχω. Ο πατέρας μου έχει πεθάνει. Τα αδέρφια είναι από άλλον πατέρα. Αυτός δουλεύει στην οικογένεια.
- Σε ποια πόλη έμενες στην Αίγυπτο;
- Ελ Μπεχέιρα. Από ένα χωριό που λέγεται Ταμάτια.
- Γιατί φύγατε;
- Για οικογενειακούς λόγους.
- Πήγαινες σχολείο εκεί;
- Ναι. Μέχρι την Α΄ Γυμνασίου.
- Είχες φίλους εκεί;
- Ναι, πολλούς. Κάποιοι έχουν έρθει στην Ελλάδα.
- Με τι σου άρεσε να ασχολείσαι;
- Με αθλητισμό. Ποδόσφαιρο.
- Ποιο τραγούδι είναι το αγαπημένο σου;
- Ο τραγουδιστής είναι ο Μοχάμεντ Ραμαντάν. Είναι πολύ γνωστός στη χώρα μου.
- Πώς περνάς εδώ στην Ελλάδα;
- Παίρνω τα αδέρφια μου από το σχολείο το μεσημέρι. Μετά έχω ένα ποδήλατο και κάνω βόλτες. Παίζω και λίγο.
- Έχεις φίλους εδώ;
- Οι φίλοι μου είναι από την Αίγυπτο.

Σάρα Ελ-Σουρμπαγκύ, Α1

- Από ποια χώρα κατάγεσαι;
- Από την Αίγυπτο.
- Από πόσα μέλη αποτελείται η οικογένειά



- σου; Ήρθατε όλοι στην Ελλάδα; Πότε;
- Η οικογένειά μου αποτελείται από 4 μέλη, εγώ, ο αδελφός μου και οι γονείς μου. Ήρθαμε όλοι στην Ελλάδα σαν την κύρια μορφή οικογένειας, αλλά χωρίς παππούδες, γιαγιάδες, θείους, θείες. Ήρθα στην Ελλάδα με την οικογένειά μου πριν 11 χρόνια περίπου.
- Εσύ πού γεννήθηκες; Πώς λέγεται η περιοχή από την οποία κατάγεσαι; Πού βρίσκεται;
- Γεννήθηκα στην Αίγυπτο. Κατάγομαι από μια περιοχή που βρίσκεται στην Ελ-Μπεχέιρα.
- Έχεις αναμνήσεις από την πατρίδα σου;
- Ναι, έχω αναμνήσεις από την πατρίδα μου. Θυμάμαι τον εαυτό μου όταν ήμουν μικρή να βάζω τις κούκλες Barbie και διάφορα αρκουδάκια στο κρεβάτι. Γύρω

τους έβαζα μικρές αλουμινένιες ψεύτικες κούπες με νερό και προσπαθούσα να τους κάνω να πιουν από το νερό που στο μυαλό μου ήταν τσάι. Γενικότερα, όταν ήμουν μικρή, μου άρεσε να παίζω τον ρόλο της μαγείρισσας και να μαγειρεύω στα διάφορα παιχνίδια μου, λες και είναι πελάτες μου στο εστιατόριο. Έφτιαχνα και ψεύτικα λεφτά από χαρτί σαν να μου τα έχουν δώσει αυτοί για να πληρώσουν το φαγητό τους.

-Ποιο είναι το αγαπημένο σου τραγούδι στη γλώσσα της χώρας σου;

-Δεν έχω συγκεκριμένο αγαπημένο τραγούδι, αλλά πιστεύω ότι τα περισσότερα μου αρέσουν.

-Ποιο το αγαπημένο σου παιχνίδι;

-Είναι τα παιχνίδια νοημοσύνης, ακροστιχίδες, γρίφοι κλπ.

-Πώς περνάς εδώ στην Ελλάδα; Ποιες δυσκολίες αντιμετωπίζεις;

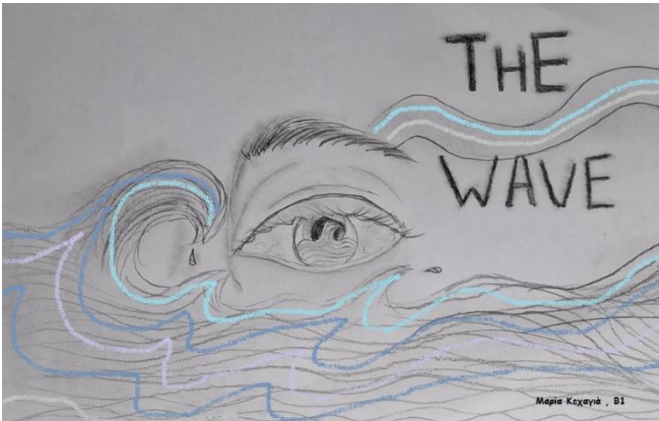
-Περνάω όμορφα, γιατί η Ελλάδα είναι σαν την δεύτερη πατρίδα μου. Εδώ έχω τις φίλες μου και το σχολείο μου.

-Έχεις κάνει φίλους; Πώς περνάτε τον χρόνο σας;

-Έχω αποκτήσει πολλούς φίλους. Περνάμε πιο πολύ τον χρόνο μας στο σχολείο μιλώντας στα διαλείμματα. Αν έχουμε χρόνο, μιλάμε διαδικτυακά μέσω μηνυμάτων. Τα Σαββατοκύριακα βγαίνουμε όλοι μαζί με την παρέα μας, συζητάμε, κάνουμε βόλτες, πηγαίνουμε και σε καμιά καφετέρια να πιούμε κάτι και να φάμε γλυκό, αν θέλουμε. Γενικότερα περνάω πολύ ευχάριστα με τις φίλες μου, όπου κι αν βρισκόμαστε.



Η ταινιοθήκη του 1ου



1. Με αφορμή την διεθνή ημέρα κατά του φασισμού, την Κυριακή, 3 Νοεμβρίου, προβάλαμε για τους μαθητές της Γ΄ Γυμνασίου την ταινία:

«**Το κύμα**» (Ντένις Γκάνσελ, 2008)

Η ταινία βασίζεται στο ομότιτλο βιβλίο (του Martin Rhue), υποχρεωτικό ανάγνωσμα σε πολλά σχολεία της Γερμανίας, εμπνευσμένο από πραγματική ιστορία: Το 1967, ο καθηγητής Ιστορίας σε Λύκειο των ΗΠΑ, Ρον Τζόουνς εφάρμοσε ένα πείραμα στους μαθητές του θέλοντας να απαντήσει στο ερώτημα:

«Πώς ήταν δυνατόν απλοί άνθρωποι να υποστηρίξουν ένα καθεστώς, όπως αυτό του Ναζισμού, να τηρήσουν στάση

σιωπής ή και συμμετοχής στις ωμότητες που διεξάγονταν και επιπλέον, όταν όλα τελείωσαν, να αρνηθούν ότι είχαν την παραμικρή γνώση για όλα αυτά που γίνονταν;»

Ο καθηγητής σκέφτηκε ότι ο καλύτερος τρόπος για να διδάξει στους μαθητές του το πόσο εύκολα οι άνθρωποι μπορούν να επηρεαστούν από απολυταρχικούς ηγέτες ή να παρασυρθούν από μία ιδεολογία, ήταν να τους το δείξει να συμβαίνει. Έτσι, οργάνωσε την τάξη σε μια ομάδα (με το όνομα «το Τρίτο Κύμα», άμεση αναφορά στο Τρίτο Ράιχ), πρότεινε σκληρά κανονιστικά μέτρα και εφάρμοσε σε λίγη ώρα ένα μικρό πρόγραμμα αυστηρής πειθαρχίας μέσα στην τάξη, έκπληκτος με την προθυμία με την οποία τον υπάκουαν οι μαθητές του. Το όλο εγχείρημα, που θα κρατούσε μία μόλις μέρα, εξαπλώθηκε ραγδαία σε όλο το σχολείο. Όσοι είχαν αντίθετη γνώμη γνώριζαν έναν άτυπο αποκλεισμό, τα μέλη της πρώτης ομάδας άρχιζαν να κατασκοπεύουν το ένα το άλλο και όσοι αρνούσαν να συμμορφωθούν έπεφταν θύματα βίας. Ο καθηγητής λόγω των γεγονότων που επακολούθησαν σταμάτησε το πείραμα στην τάξη μετά από πέντε ημέρες...

Το ίδιο συμβαίνει και στην ταινία «Το κύμα» που θα παρακολουθήσουμε. Οι μαθητές οδηγούν το βιωματικό αυτό πείραμα σε απόλυτη επιτυχία, μπλέκοντας χωρίς να το καταλάβουν σ' ένα καταστροφικό παιχνίδι με απρόβλεπτες συνέπειες...

2. Με αφορμή την 18η Δεκεμβρίου, μέρα αφιερωμένη στους μετανάστες, προβάλαμε την ταινία

«**Οι κολυμβήτριες**» (2022), Κυριακή, 8 Δεκεμβρίου 2024

«**Τρέπεις να κολυμπήσεις!**»

«**Δεν επιτρέπεται να τα παρατήσεις!**»

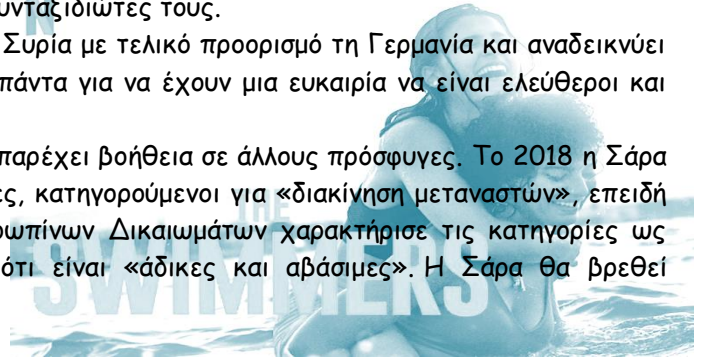
Σε όλη τη διάρκεια της παιδικής τους ηλικίας, η Yusra και η Sarah Mardini άκουγαν επανειλημμένα αυτές τις δύο προτάσεις. Μέχρι να ξεσπάσει ο πόλεμος στη Συρία, οι δύο αδελφές προπονούσαν με αφοσίωση, ώστε έχουν την ευκαιρία να αγωνιστούν στους Ολυμπιακούς Αγώνες.

Ο πόλεμος όμως ανάγκασε τις αδελφές Mardini, όπως και εκατομμύρια άλλες Σύριες/-ους να καταφύγουν στην Ευρώπη ελπίζοντας σε μια καλύτερη ζωή. Κι έτσι, αυτές οι δύο προτάσεις που τόσα χρόνια άκουγαν από τον πατέρα

και προπονητή τους πήραν για εκείνες μια ριζικά διαφορετική σημασία: Καθώς έπλεαν από τη Σμύρνη προς τη Λέσβο, το κολύμπι έγινε ζήτημα ζωής ή θανάτου γι' αυτές και τους συνταξιδιώτες τους.

Η ταινία ανατρέπει στο ταξίδι των δύο αθλητριών από τη Συρία με τελικό προορισμό τη Γερμανία και αναδεικνύει την πραγματικότητα των ανθρώπων που διακινδύνευσαν τα πάντα για να έχουν μια ευκαιρία να είναι ελεύθεροι και ευτυχημένοι.

Η Sarah Mardini, επέστρεψε αργότερα στη Λέσβο για να παρέχει βοήθεια σε άλλους πρόσφυγες. Το 2018 η Σάρα και οι συνεργάτες της συνελήφθησαν από τις ελληνικές αρχές, κατηγορούμενοι για «διακίνηση μεταναστών», επειδή βοηθούσαν πρόσφυγες στη Λέσβο. Το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων χαρακτήρισε τις κατηγορίες ως «πολιτικά υποκινούμενες» και η Διεθνής Αμνηστία είπε ότι είναι «άδικες και αβάσιμες». Η Σάρα θα βρεθεί αντιμέτωπη με 20 χρόνια φυλάκισης, αν καταδικαστεί.



3. "Το αγόρι που δάμασε τον άνεμο" (2019) Κυριακή 2 Φεβρουαρίου 2025

Η ταινία, σε σκηνοθεσία του Τσούετελ Ετζιοφόρ, βασίζεται στο ομότιτλο αυτοβιογραφικό βιβλίο, παγκόσμιο best seller του Γουίλιαμ Καμγκουάμπα.

Ο Γουίλιαμ, το μεσαίο παιδί μιας αγροτικής οικογένειας ζει σ' ένα χωριό του Μαλάουι της Αφρικής. Αναγκάζεται να σταματήσει το σχολείο, μιας και οι γονείς του δεν μπορούν να πληρώσουν τα δίδακτρα. Δεν πτοείται όμως. Διψώντας για γνώση και θέλοντας να βοηθήσει την οικογένεια και τους συγχωριανούς του, μαθαίνει για την ηλεκτροτεχνία και την παραγωγή ενέργειας στην τοπική βιβλιοθήκη. Όταν μεγάλη ξηρασία και πείνα πλήττει το χωριό, στα μέσα της δεκαετίας του 2000, με τα λιγοστά υλικά που βρίσκει πεταμένα σε χωματερή το αγόρι σκέφτεται να κατασκευάσει μια ανεμογεννήτρια. Κανείς δε φανταζόταν ότι το όνειρό του θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα! Καθαρό νερό, ηλιακή ενέργεια και φωτισμός εξασφαλίζονται στην τοπική κοινότητα, παροχές στις οποίες έχει πρόσβαση μόνο το 2% των πολιτών του Μαλάουι!

"Αυτό που θέλω, είναι η ταινία να κάνει τον κόσμο να δει πως το Μαλάουι, αλλά και όλος ο πλανήτης, μπορούν να αναπτυχθούν, αν σε άτομα όπως ο William τους δίνονται οι ευκαιρίες να συνεισφέρουν και να χαράξουν το δικό τους, πολύ ξεχωριστό πεπρωμένο" δήλωσε ο Ετζιοφόρ.

Η δύναμη της θέλησης, της δημιουργικότητας, της μόρφωσης, αλλά και τα προβλήματα της φτώχειας, της πείνας, των ανισοτήτων, της εκμετάλλευσης και της πολιτικής διαφθοράς είναι τα θέματα που θίγονται και αναδεικνύονται με εξαιρετικό τρόπο στην τρυφερή και συγκινητική αυτή ταινία.

4. "Τα παιδιά της χορωδίας" ("Les Choristes"). Κυριακή 16 Μαρτίου 2025



Την ταινία σκηνοθέτησε ο Κριστόφ Μπαρπατιέ. Η ιστορία εκτυλίσσεται στη Γαλλία του 1949, σε ένα ορφανοστάσιο για αγόρια με δύσκολο παρελθόν, όπου η αυστηρή πειθαρχία κυριαρχεί. Ο Κλεμέντ Ματιέ, ένας άνεργος μουσικός που προσλαμβάνεται ως επιτηρητής στο σχολείο, γρήγορα συνειδητοποιεί ότι οι σκληρές τιμωρίες δεν βοηθούν τους μαθητές. Δημιουργεί γι' αυτό μια χορωδία, δίνοντας στα παιδιά ένα νέο σκοπό και μια διέξοδο για να εκφράσουν τα συναισθήματά τους. Καταφέρνει έτσι να αλλάξει τη ζωή των μικρών μαθητών, να τους προσφέρει ελπίδα και να τους δείξει ότι αξίζουν κάτι καλύτερο. Το φιλμ ήταν υποψήφιο για δύο βραβεία Όσκαρ το 2005: Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας και Καλύτερου Πρωτότυπου Τραγουδιού για το συγκινητικό "Vois sur ton chemin".

Κριτικές των μαθητών για τις παραπάνω ταινίες

Η ταινία "Το κύμα"

Η ταινία "Το κύμα" προβλήθηκε στον τοπικό κινηματογράφο στους μαθητές του σχολείου μας στις 3 Νοεμβρίου. Επιλέχθηκε από το σχολείο μας για την παγκόσμια ημέρα κατά του φασισμού. "Το Κύμα" παρουσίαζε το φαινόμενο της αναβίωσης του φασισμού στη σύγχρονη εποχή. Το εντυπωσιακό στοιχείο, κατά τη γνώμη μου, ήταν το γεγονός πως ακόμα και μορφωμένοι άνθρωποι, με τη σωστή καθοδήγηση και τα διάφορα στάδια εφαρμογής, μπορούν να φανατιστούν με οποιοδήποτε κίνημα. Ουσιαστικά, το αίσθημα πως ανήκουν σε μια κοινότητα και η συνεργασία μεταξύ τους τους έκανε να ακολουθήσουν ένα καθαρά φασιστικό κίνημα χωρίς να το καταλάβουν. Ο αντίκτυπος που άφησε η ταινία στη συνείδηση των μαθητών ήταν άκρως σημαντικός, διότι μας έκανε να αναθεωρήσουμε την άποψη ότι ο φασισμός είναι αποκλειστικά κομμάτι του παρελθόντος.

Ελένη Κατσά, Γ1

Η ταινία "Οι κολυμβήτριες"

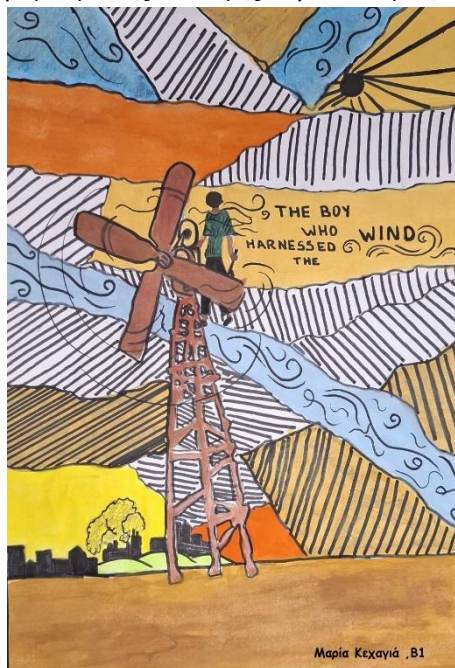
Στις 8 Δεκεμβρίου παρακολουθήσαμε, στα πλαίσια της δράσης του σχολείου μας "Πολίτης της χώρας μου και του κόσμου", την ταινία «The swimmers», η οποία αποτελεί αριστούργημα του κινηματογράφου. Θίγει αποτελεσματικά το οξύ πρόβλημα της προσφυγιάς προκαλώντας έντονα συναισθήματα στους θεατές στην προσπάθειά της να τους ευαισθητοποιήσει. Μια συγκεκριμένη σκηνή που με συγκίνησε και ταυτόχρονα με εντυπωσίασε είναι η εξής: Οι δύο αδερφές με καταγωγή από τη Συρία, όπως και οι άλλοι πρόσφυγες, φτάνουν επιτέλους στην ξηρά και πετάνε κάτω τα σωσίβια που τους είχαν δοθεί πάνω σε ένα βουνό τέτοιων σωσιβίων που έχει καλύψει ολοκληρωτικά την παραλία. Με αυτή την σκηνή γίνεται φανερή η διάσταση του θέματος. Οι δύο αδερφές στη συνέχεια δίνουν μια τεράστια μάχη, ώστε να καταφέρουν να βρεθούν σε ασφαλές μέρος και να εξασφαλίσουν ένα καλύτερο μέλλον, τόσο για τις ίδιες όσο και για την υπόλοιπη οικογένειά τους.

Σοφία Σακελλαρίου, Γ3

Η ταινία "Το αγόρι που δάμασε τον άνεμο"

α. "Το Αγόρι που Δάμασε τον Άνεμο" είναι μια συγκινητική και εμπνευσμένη ταινία βασισμένη στην αληθινή ιστορία του Γουίλιαμ Καμκουάμπα, ενός νεαρού από το Μαλάουι που, παρά τις δυσκολίες, κατάφερε να φέρει ελπίδα στην κοινότητά του μέσω της εφευρετικότητάς του.

Η ιστορία εξελίσσεται σε ένα χωριό που πλήττεται από ξηρασία και φτώχεια. Ο Γουίλιαμ, αν και αναγκάζεται να εγκαταλείψει το σχολείο λόγω οικονομικών δυσκολιών, δεν σταματά να αναζητά τη γνώση. Διαβάζοντας βιβλία και χρησιμοποιώντας υλικά από παλιά εξαρτήματα, καταφέρνει να κατασκευάσει μια ανεμογεννήτρια, δίνοντας λύση στο πρόβλημα της έλλειψης νερού και βοηθώντας την κοινότητά του να επιβιώσει.



Η ταινία προκαλεί έντονα συναισθήματα - από θλίψη και αγανάκτηση για τις κοινωνικές ανισότητες, μέχρι θαυμασμό και ελπίδα για το ανθρώπινο πνεύμα. Είναι μια υπενθύμιση ότι σε κάθε γωνιά του κόσμου υπάρχουν χαρισματικά παιδιά με σπουδαίες ιδέες, αλλά ελάχιστα από αυτά έχουν την ευκαιρία να τις πραγματοποιήσουν. Ο Γουίλιαμ ήταν τυχερός που η ιστορία του έγινε γνωστή, αλλά πόσα ακόμα παιδιά παραμένουν άγνωστα, χωρίς τα μέσα να αναδείξουν το ταλέντο τους;

Αυτό που με εντυπωσίασε περισσότερο είναι το πώς η δύναμη της γνώσης και η επιμονή ενός παιδιού μπορούν να αλλάξουν ζωές. Η ταινία μας δείχνει ότι η εφευρετικότητα και η θέληση μπορούν να ξεπεράσουν ακόμα και τις πιο δύσκολες συνθήκες. Μια συγκλονιστική, ανθρώπινη ιστορία που αξίζει να τη δει κανείς.

Γιάννης Δέδες, Γ1

β. «Το αγόρι που δάμασε τον άνεμο» είναι μια συγκλονιστική ταινία βασισμένη σε αληθινά γεγονότα, που αφηγείται την ιστορία του Γουίλιαμ Καμκουάμπα, ενός νεαρού αγοριού από το Μαλάουι. Παρά τις δυσκολίες και τη φτώχεια, καταφέρνει, με επιμονή και ευφυΐα, να κατασκευάσει μια ανεμογεννήτρια για να σώσει το χωριό του από την πείνα. Η ταινία, γεμάτη δύναμη και ελπίδα, αγγίζει βαθιά, προκαλώντας δέος για το ανθρώπινο πνεύμα και συγκίνηση για τις αδικίες που αντιμετωπίζουν τόσο άνθρωποι στον κόσμο. Είναι μια υπενθύμιση ότι η γνώση και η θέληση μπορούν να αλλάξουν ζωές.

Γιάννης Γκουβίσης, Γ1

Η ταινία «Τα παιδιά της χορωδίας»

"Τα παιδιά της χορωδίας" ("Les Choristes") είναι ένα εξαιρετικό έργο το οποίο διηγείται την ιστορία ενός άσχημα πειθαρχημένου οικοτροφείου, στο οποίο τα παιδιά τιμωρούνται αυστηρά για οποιαδήποτε αταξία κάνουν. Όμως, ο κύριος Κλεμάντ Ματιέ φέρνει μία ριζοσπαστική αλλαγή, δημιουργώντας μία σχολική χορωδία! Στην αρχή, μόλις πήγαμε να δούμε το φιλμ, νομίζαμε ότι θα ήταν μια απλή και βαρετή ταινία. Όμως, βλέποντας και κατανοώντας το νόημά της, καταλάβαμε ότι είναι μία συγκλονιστική και εντυπωσιακή ταινία, με όμορφα τραγούδια όπως το "Vois sur ton chemin", του οποίου η μελωδία μας συγκίνησε. Μάλιστα το τραγουδήσαμε στη χορωδία του σχολείου μας. Γνωρίσαμε ακόμα τους χαρακτήρες και άλλων παιδιών. Μάθαμε τις μοναδικές ιστορίες του καθενός και το πώς κατάντησαν σε εκείνο το οικοτροφείο.

Συμπερασματικά, ως φιλμ υποψήφιο για Όσκαρ (2005) καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας, μας άγγιξε στην καρδιά. Ευχόμαστε να προβληθούν παρόμοιες ταινίες στο μέλλον!

Μάριος Ρευματάς, Α4 - Κων/νος Μπαβέλλας, Β1 (2ο Γυμν.)



Πώς θα ήταν μία εβδομάδα χωρίς κινητό;



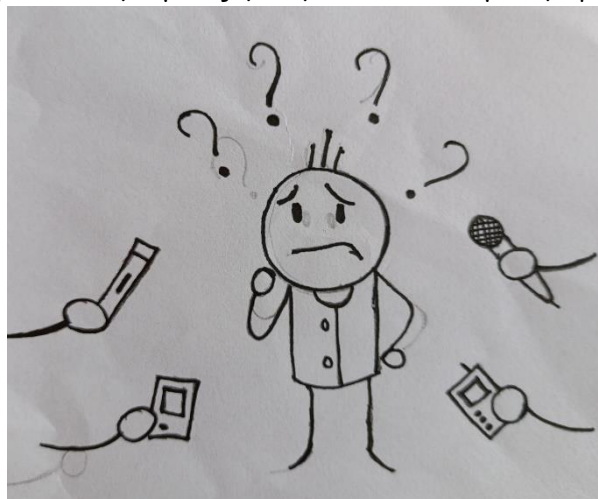
Βρισκόμαστε σε μία εποχή που η τεχνολογία έχει εισβάλλει στις ζωές όλων μας και αποτελεί ένα σημαντικό κομμάτι της. Το κυριότερο εργαλείο της είναι το κινητό τηλέφωνο, το οποίο είναι μία συσκευή που όλοι έχουμε. Μπορεί να αξιοποιηθεί για

πολλές χρήσεις και να μας διευκολύνει σε πολλούς τομείς της ζωής μας. Για αυτό τον λόγο αρκετοί, και ειδικότερα νεότερη γενιά, θεωρούν την ζωή χωρίς το κινητό ανυπόφορη και ανιαρή. Το ερώτημα, λοιπόν, είναι «πόσο δύσκολο μπορεί να είναι για έναν άνθρωπο της εποχής μας, να αποχωριστεί τη συσκευή αυτή, έστω και για λίγες μέρες;»

Είναι ένα αναμφισβήτητο γεγονός, πως η απουσία ενός αντικειμένου, όπως είναι το κινητό, για μία εβδομάδα, θα επηρέαζε άμεσα την καθημερινότητα, αλλά και θα επισήμαινε τη δυσκολία να ζήσουμε χωρίς αυτό. Αυτό συμβαίνει, καθώς αυτή η υπερσύγχρονη συσκευή μάς διευκολύνει στις περισσότερες ενέργειες της ζωής μας, εάν όχι σε όλες. Αρχικά, μάς δίνει την ευκαιρία να επικοινωνήσουμε με οποιονδήποτε επιθυμούμε μέσα σε δευτερόλεπτα. Οπότε, είναι φυσικό και επόμενο, να αισθανθούμε ένα αίσθημα αποξένωσης και απομόνωσης από τον περίγυρό μας. Επιπλέον, μπορούμε άμεσα να αναζητήσουμε στο διαδίκτυο, όποια πληροφορία θέλουμε ανά πάσα ώρα και στιγμή. Τέλος, μια ακόμη χρησιμότητά του είναι οι ηλεκτρονικές αγορές και πληρωμές που μπορούν να μας απαλλάξουν από τλαιπωρίες, μετακινήσεις, με αποτέλεσμα το χάσιμο χρόνου.

Ας δούμε λοιπόν, πιο αναλυτικά, πώς θα επιδρούσε στις ζωές μας η έλλειψη αυτή. Για αρχή, την πρώτη ημέρα ίσως μας φαινόταν υποφερτό και εύκολο κατόρθωμα. Λογικά, θα ασχολούμασταν με τα μαθήματα και τις δραστηριότητές μας. Έπειτα, τη δεύτερη μέρα θα αρχίζαμε να παρατηρούμε ένα κενό στις καθημερινές μας συνήθειες, γεγονός που θα μας αποθάρρυνε να συνεχίσουμε αυτή την πρόκληση. Στο τέλος της ημέρας όμως, θα νιώθαμε ένα αίσθημα

ανακούφισης από την απεξάρτησή μας από το κινητό. Την επόμενη ημέρα, θα αρχίζαμε να παρατηρούμε πράγματα που υπό κανονικές συνθήκες δεν θα παρατηρούσαμε. Θα φάνταζε όμως πιο δημιουργική η οπτική της καθημερινής ζωής χωρίς την τεχνολογική αυτή υποστήριξη. Έχοντας φτάσει στην τέταρτη μέρα, θα ενισχύαμε τον δεσμό μας με άτομα της οικογένειας ή ακόμα και φίλους μας. Με το πέρασμα των ημερών, τα αποτελέσματα δεν θα ήταν αναμενόμενα. Θα βλέπαμε μια άλλη, πιο ευχάριστη, πλευρά της ζωής που δεν είχαμε ως τώρα, αντιληφθεί. Την προτελευταία μέρα, θα ερχόμασταν σίγουρα σε επαφή με την φύση, απολαμβάνοντας μία βόλτα με μία παρέα από φίλους. Έτσι, θα αντιλαμβανόμασταν μία πιο χαρούμενη οπτική σε μία τυπική εβδομάδα. Τέλος, την έβδομη ημέρα θα συνειδητοποιούσαμε πόσο εγκλωβισμένοι ήμασταν πίσω από μία οθόνη, καθώς και πόσα πράγματα και δραστηριότητες μπορούμε να κάνουμε, αλλά και πώς μπορούμε να διατηρήσουμε την ηρεμία και την ανεξαρτησία μας, μακριά από την ανάγκη να το έχουμε συνεχώς, παντού και πάντα μαζί μας. Επιπλέον, θα αρχίζαμε να εκτιμούμε πράγματα που παλιά με το κινητό δεν θα τα είχαμε εκτιμήσει. Θα ήμασταν ευγνώμονες για την επικοινωνία με την φύση



και με τους συνανθρώπους μας.

Το πείραμά μας, λοιπόν, έφτασε στο τέλος του. Για να είμαστε ειλικρινείς το πείραμα δεν είχε το αποτέλεσμα που περιμέναμε. Μείναμε έκπληκτοι. Είναι δεδομένο το ότι μόλις πήραμε το κινητό στα χέρια μας «ξετρελαθήκαμε». Αμέσως συνδεθήκαμε, αλλά πια δεν μας ένοιαζε τόσο. Λογικό ήταν να το ανοίξουμε, αλλά πια κάτι είχε αλλάξει. Κάτι δεν έμοιαζε πια το ίδιο. Προτιμούσαμε να δούμε την φύση, άτομα, φίλους και οικογένεια από κοντά, να πάμε μία βόλτα, να μιλήσουμε. Αυτή ήταν η στιγμή που αποφασίσαμε πως από δω και πέρα θα βάζαμε ένα όριο. Προφανώς θα απολαμβάνουμε τις ανέσεις που μας προσφέρει το κινητό, αλλά θα εφαρμόσουμε ένα όριο. Όπως έλεγαν και οι αρχαίοι μας πρόγονοι «μέτρον άριστον»

Αναστασία Κολιγιάτη, Ανέττα Θεοδοσιάδη Γ1

...και επιβίωση !!!

Στην εποχή μας, το κινητό τηλέφωνο είναι κάτι παραπάνω από μια συσκευή επικοινωνίας. Είναι ένα παράθυρο στον κόσμο, ένας τρόπος να συνδεόμαστε με φίλους, να διασκεδάζουμε, να ενημερωνόμαστε. Τι θα γινόταν όμως αν για μία ολόκληρη εβδομάδα το αφήναμε στην άκρη;

Αποφάσισα να το δοκιμάσω και η εμπειρία ήταν αποκαλυπτική. Τις πρώτες μέρες ένιωθα πως μου έλειπε κάτι σημαντικό. Οι στιγμές που συνήθως περνούσα χαζεύοντας στα social media ή μιλώντας με φίλους φαινόταν σαν άδειες. Όμως, σιγά σιγά, άρχισα να βρίσκω άλλους τρόπους να περνάω τον χρόνο μου.

Διάβασα ένα βιβλίο που ήθελα εδώ και καιρό, αφιέρωσα περισσότερο χρόνο στην οικογένειά μου και ανακάλυψα πόσο όμορφο είναι να περπατάς χωρίς να κοιτάς συνέχεια μια οθόνη. Στο σχολείο, οι συζητήσεις με τους φίλους μου έγιναν πιο ουσιαστικές, γιατί δεν μας αποσπούσε κανείς την προσοχή με μηνύματα ή ειδοποιήσεις.

Το πιο σημαντικό που συνειδητοποίησα ήταν ότι το κινητό, όσο χρήσιμο κι αν είναι, δεν πρέπει να κυριαρχεί στη ζωή μας. Μπορούμε να ζήσουμε και χωρίς αυτό-και ίσως έτσι να ζήσουμε καλύτερα.

Τελικά, το να αφήσεις το κινητό σου για μια εβδομάδα δεν είναι τόσο τρομακτικό όσο ακούγεται. Αντίθετα, μπορεί να είναι μια ευκαιρία να ανακαλύψεις νέες πτυχές του εαυτού σου και του κόσμου γύρω σου. Εσύ θα το τολμούσες;

Κυριακή Ριμπά, Άγγελος Σμυρνιώτης, Δήμητρα Παπαδοπούλου, Γ3

Αρνητικές επιδράσεις της χρήσης κινητού ή τάμπλετ στα παιδιά



Η τεχνολογία έχει κάνει τη ζωή μας ευκολότερη. Πολλές φορές δίνουν στα παιδιά από πολύ μικρή ηλικία ένα κινητό τηλέφωνο για να είναι πιο ήσυχα. Ωστόσο, πολλές φορές γίνεται συζήτηση σχετικά με την επίδραση που μπορεί να έχουν οι συσκευές αυτές στα παιδιά. Στο παρακάτω άρθρο αναφέρονται μερικές αρνητικές συνέπειες που μπορεί να επιφέρει η συχνή χρήση του κινητού στα παιδιά.

• Επηρεάζουν τη σχέση γονέα - παιδιού.

Ο χρόνος που τα παιδιά περνάνε με τους γονείς τους πρέπει να είναι ποιοτικός και αν σε αυτό μεσολαβεί η χρήση του κινητού δε βοηθά αυτόν το σκοπό.

• Περιορίζουν τη δημιουργικότητά τους.

Το διαδίκτυο έχει κάνει τη γνώση πιο προσιτή, όμως ταυτόχρονα αδρανοποιεί τη σκέψη μας, διότι δε χρειάζεται πλέον να απομνημονεύουμε και να μαθαίνουμε πράγματα.

• Μειώνουν την ποιότητα του ύπνου.

Ο ύπνος κατά την παιδική ηλικία συνδέεται με τη σωστή νοητική και σωματική τους ανάπτυξη, επομένως η χρήση οθονών κατά τις βραδινές ώρες επιδρά αρνητικά στο παιδί.

• Προκαλούν εθισμό.

Τα χρώματα και η ταχύτητα έλκουν μικρούς και μεγάλους. Ένα μικρό παιδί, επομένως, που λόγω της ηλικίας του δε θέτει όρια στον εαυτό του είναι πιθανό να εθιστεί στην οθόνη και να μην μπορεί να αντέξει μακριά της.

• Έχει αρνητική επίδραση στην ψυχική υγεία του παιδιού.

Σύμφωνα με τους ειδικούς η συχνή χρήση κινητού και η σύνδεση στο διαδίκτυο είναι πιθανή αιτία για ορισμένα περιστατικά κατάθλιψης στους νέους. Επίσης, οι πολλές ώρες παιχνιδιού προκαλούν ψυχικές διαταραχές.

• Συνηθίζουν τα παιδιά στη βία.

Μέσω των παιχνιδιών, των κινητών και των τάμπλετ, τα παιδιά εκτίθενται στη βία με αποτέλεσμα να θεωρούν τη βίαιη συμπεριφορά ως έναν φυσιολογικό τρόπο επίλυσης προβλημάτων.

Κυριάκου Κ., Κρυσταλλίδη Μ., Κυριαζή Δ. Α2 - Μπάρλα Ελ., Μάζαρη Αικ. Α3

Μια επίσκεψη στο Λαύριο

Στις 10 Φεβρουαρίου του 2025 η Γ' τάξη του 1ου γυμνασίου Άργους επισκέφτηκε το βιομηχανικό, πολιτιστικό, τεχνολογικό κέντρο Λαυρίου. Το δημοφιλές αυτό πάρκο λειτουργεί στους χώρους των πρώην μεταλλείων του Λαυρίου, της πρώην Γαλλικής Εταιρείας Μεταλλείων Λαυρίου, το οποίο χτίστηκε εκεί το 1875. Το πάρκο έχει έκταση 245 στρεμμάτων και περιλαμβάνει 41 κτήρια. Είναι κηρυγμένο διατηρητέο μνημείο σε όλη την έκταση με τον εξοπλισμό του insity. Παραχωρήθηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού στο Εθνικό Μετσόβιο

Πολυτεχνείο το 1992 και ως το 2000 έγιναν οι πρώτες αποκαταστάσεις κτηρίων . Παράλληλα, προχώρησαν εκτεταμένες απορρυπάνσεις εδαφών και



κτηρίων από τα υπολείμματα της βιομηχανικής δραστηριότητας. Στο ΤΠΠΛ σήμερα φιλοξενούνται εταιρείες και εργαστήρια υψηλής τεχνολογίας , εκπαιδευτικά και ερευνητικά προγράμματα και εκδηλώσεις πολιτισμού.

Πολλά από τα διατηρητέα κτίρια του ΤΠΠΛ είναι εξαιρετικά σημαντικά μνημεία της βιομηχανικής κληρονομιάς. Το κτίριο του Μηχανουργείου είναι από τα αρχικά κτήρια που χτίστηκαν σε εκείνη την θέση μεταξύ των ετών 1875 και 1895. Στο εσωτερικό του σώζεται ακέραιος ο ιστορικός-μηχανολογικός εξοπλισμός όλης της περιόδου λειτουργίας των μεταλλείων. Το Μηχανουργείο ανήκει στο Υπουργείο Πολιτισμού και μετασχηματίζεται σε Μουσείο Μεταλλείας-Μεταλλουργίας Λαυρίου από το ΕΜΠ. Ο ηλεκτρικός σταθμός χτίστηκε από το 1900 μέχρι το 1905 και είναι μία από τις πρώτες μονάδες παραγωγής ενέργειας που κατασκευάστηκαν στην Ελλάδα.

Αυτές ήταν μερικές από τις ενδιαφέρουσες πληροφορίες για τις οποίες μας ενημέρωσε το ευγενικό και ευχάριστο προσωπικό της ξενάγησης. Μία από τις ξεναγούς μας ήταν απόγονος μιας οικογένειας που εργαζόταν επί δεκαετίες στα Ορυχεία. Αυτό το γεγονός φάνηκε ωφέλιμο, αφού ακούσαμε διάφορες προσωπικές ιστορίες της οικογένειας, αλλά και της ίδιας της γυναίκας από την πείρα των περασμένων χρόνων. Ήταν μια ενδιαφέρουσα εμπειρία!

Ελένη Δωροβίνη, Γ1

Στην εποχή του τσιμέντου και της πολυκατοικίας

Κακά τα ψέματα, ζούμε στην εποχή του τσιμέντου και της πολυκατοικίας. Τι εννοούμε όμως με αυτό;

Οι περισσότεροι άνθρωποι στις μέρες μας ζουν στα μεγάλα αστικά κέντρα και μέσα στα διαμερίσματα πολυκατοικιών. Οι πολυκατοικίες αυτές, είναι κάτι μεγάλα τσιμεντένια κτίρια, μέσα στα οποία στεγάζονται πολλά μικρά διαμερίσματα. Τα διαμερίσματα αυτά όμως είναι όλα φτιαγμένα με τον ίδιο τρόπο. Όλα μέσα σε

αυτά είναι προμελετημένα και προκαθορισμένα, έτσι ακριβώς όπως τα μελέτησε κάποια στιγμή ο αρχιτέκτονας. Επιπλέον κάποια από αυτά έχουν και μπαλκόνι. Ας πούμε μπαλκόνι δηλαδή γιατί στην πραγματικότητα, τις περισσότερες φορές, πρόκειται για μία στενή λωρίδα που έχει θέα σε έναν ακάλυπτο χώρο, αν είσαι τυχερός, γιατί υπάρχει και η περίπτωση απέναντι σου να αντικρίζεις καθημερινά μία άλλη γκρίζα πολυκατοικία. Έτσι λοιπόν η τυποποιημένη κατασκευή των διαμερισμάτων και ο ομοιόμορφος τρόπος ζωής των ενοίκων κάθε πολυκατοικίας, την καθιστούν ίδια με την απέναντι.

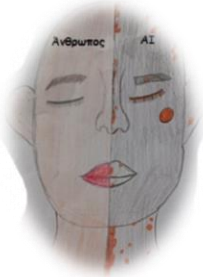
Το κυριότερο πρόβλημα όμως της σύγχρονης εποχής είναι πως οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν πραγματικά τη σημασία των ανθρώπινων σχέσεων. Οι άνθρωποι σήμερα δεν συμπεριφέρονται όπως παλιότερα. Κάποτε οι σχέσεις των ανθρώπων ήταν στενές και χαρακτηρίζονταν από ενσυναίσθηση. Κάποτε οι άνθρωποι χτυπούσαν την πόρτα του γείτονά τους για να δανειστούν λίγη ζάχαρη, λίγο καφέ ή οτιδήποτε άλλο χρειάζονταν. Οι άνθρωποι άνοιγαν τις πόρτες των σπιτιών τους χωρίς να φοβούνται και πρόσφεραν απλόχερα ό,τι χρειαζόταν ο συνάνθρωπός τους. Και ήταν έτσι όλοι μαζί μία μεγάλη οικογένεια. Σήμερα οι άνθρωποι φοβούνται. Ζούν κλεισμένοι μέσα στα σπίτια τους, αποξενωμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο. Δεν ανοίγουν εύκολα την πόρτα τους στους υπόλοιπους καθώς είναι καχύποπτοι και κλεισμένοι στον εαυτό τους. Στην πράξη, αυτό είναι φυσικό επακόλουθο μιας κοινωνίας που διαμορφώθηκε σταδιακά και οδήγησε τους ανθρώπους στην απομόνωση. Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα, μέσα σε μία εποχή τσιμέντου και πολυκατοικίας, η συμβίωση γίνεται δύσκολη, ακόμη και με τα διπλανά διαμερίσματα, όπου τα καθημερινά οικογενειακά προβλήματα οδηγούν σε διαφωνίες, φωνές και ανησυχίες ανάμεσα στους ενοίκους δημιουργώντας έτσι ένα κλίμα απομάκρυνσης μεταξύ τους.

Πρέπει λοιπόν να γίνει κάτι δραστικό. Αν αφήσουμε την τωρινή κατάσταση να παγιωθεί, τα πράγματα πρόκειται να χειροτερέψουν. Η λύση ίσως να βρίσκεται στον επαναπροσδιορισμό των ανθρώπινων σχέσεων. Σε μια εποχή που η μετοίκηση προς την επαρχία φαντάζει δύσκολη, για διάφορους λόγους, ίσως πρέπει να εστιάσουμε στις μεταξύ μας σχέσεις, να δώσουμε κάποιες παραπάνω ευκαιρίες στους ανθρώπους γύρω μας, να έρθουμε πιο κοντά τους, όταν αυτό είναι εφικτό, να βοηθάμε όποιον μπορεί να μας χρειάζεται, να αφήσουμε στην άκρη τον εγωισμό μας και να θυμόμαστε πως πάνω από όλα είμαστε άνθρωποι και για να συμβιώσουμε θα πρέπει να ξαναθυμηθούμε την λέξη συν - άνθρωπος.

Εβελίνα Καραμήτου ,B1

Τεχνητή Νοημοσύνη vs Ανθρώπινη Νοημοσύνη

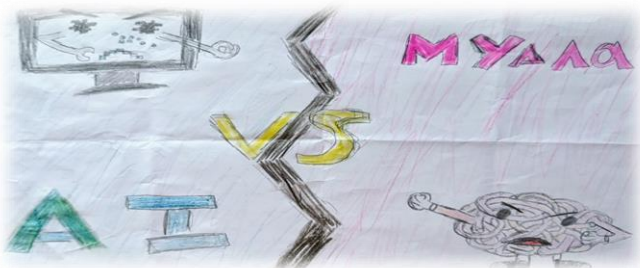
Στον σημερινό κόσμο της τεχνολογίας, η τεχνητή νοημοσύνη έχει αρχίσει να αποκτά έδαφος, επιδιώκοντας να προσομοιώσει τις ικανότητες του ανθρώπινου εγκεφάλου. Ποιες είναι όμως οι ικανότητες, αλλά και τα πλεονεκτήματα τόσο της τεχνητής νοημοσύνης, όσο και του ανθρώπινου εγκεφάλου;



Στον τομέα της τεχνητής νοημοσύνης έχουμε γίνει μάρτυρες εντυπωσιακών επιτευγμάτων τα τελευταία χρόνια. Οι αλγόριθμοι ΑΙ έχουν επιτύχει θριαμβευτικές νίκες σε διάφορα παιχνίδια και διαγωνισμούς, καθώς και στην επίλυση πολύπλοκων

προβλημάτων που ήταν κάποτε εργασία αποκλειστικά ανθρώπινης αρμοδιότητας. Η τεχνητή νοημοσύνη έχει γίνει αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής μας ζωής, καθώς οι εφαρμογές της εκτείνονται σε πολλούς τομείς, από τη βιομηχανία και την επιστήμη, μέχρι την ψυχαγωγία και την κοινωνία. Εξερευνώντας πιο αναλυτικά τα επιτεύγματα και τις δυνατότητές της, μπορούμε να κατανοήσουμε καλύτερα τον αντίκτυπό της στη ζωή μας. Κάποια από τα επιτεύγματα και τις δυνατότητες της τεχνητής νοημοσύνης είναι η βελτίωση των συστημάτων αναγνώρισης ομιλίας, η επεξεργασία της φυσικής γλώσσας, τα αυτόνομα οχήματα, η εικονική και η επαυξημένη πραγματικότητα, η ρομποτική και η αυτοματοποίηση, η δημιουργικότητα και η τέχνη, η εκπαίδευση και η κατάρτιση

Βέβαια και οι δυνατότητες του ανθρώπινου εγκεφάλου είναι πολλές. Η δημιουργικότητα, η ευφυΐα, η κρίση και η ευαισθησία στις ανθρώπινες ανάγκες και

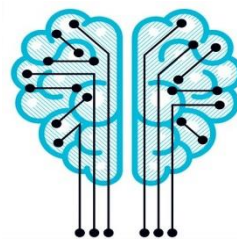


τα συναισθήματα είναι χαρακτηριστικά, τα οποία ξεχωρίζουν τον ανθρώπινο εγκέφαλο από την τεχνητή νοημοσύνη και τον καθιστούν αυτόνομο.

Παρ' όλη την βελτίωση και την ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης δεν πρέπει να ξεχνάμε και να υποτιμάμε την αξία και το δυναμικό του ανθρώπινου εγκεφάλου. Όπως όλοι ξέρουμε, η συνεργασία ανάμεσα στην ανθρώπινη και την τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερες επιτυχίες, καινοτομίες και πρόοδο σε πολλούς τομείς.

Γενικά, η τεχνητή νοημοσύνη και ο ανθρώπινος εγκέφαλος διαφέρουν σε αρκετά πράγματα. Η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να επεξεργαστεί τεράστιες ποσότητες δεδομένων πολύ πιο γρήγορα από τον ανθρώπινο εγκέφαλο, ενώ ο ανθρώπινος εγκέφαλος έχει την ικανότητα να αντιλαμβάνεται και να ερμηνεύει πιο εύκολα τις ανθρώπινες εμπειρίες, συναισθήματα και πολυπλοκότητα. Η τεχνητή νοημοσύνη είναι επίσης περιορισμένη στην κατανόηση της δημιουργικότητας και της καινοτομίας που είναι χαρακτηριστικά του ανθρώπινου εγκεφάλου. Παρόλο που η ΑΙ μπορεί να δημιουργήσει εντυπωσιακά αποτελέσματα σε ελάχιστο χρόνο, συχνά αυτά είναι το αποτέλεσμα της ανάλυσης και της επεξεργασίας υπάρχουσών πληροφοριών και ιδεών. Επιπλέον, η τεχνητή νοημοσύνη αδυνατεί να αντιμετωπίσει ηθικά και φιλοσοφικά ζητήματα, τα οποία απαιτούν βαθύτερη κατανόηση των ανθρώπινων αξιών και πεποιθήσεων. Αυτό είναι ένα πεδίο, όπου ο ανθρώπινος εγκέφαλος έχει σαφές πλεονέκτημα.

Ωστόσο, δεν πρέπει να θεωρούμε αυτή τη σύγκριση ως μια αντιπαλότητα, αλλά ως μια ευκαιρία για συνεργασία. Η αλληλεπίδραση και η αλληλοϋποστήριξη μεταξύ της τεχνητής νοημοσύνης και του ανθρώπινου εγκεφάλου μπορούν να αποτελέσουν το κλειδί για μεγαλύτερες επιτυχίες και επιτεύγματα σε πολλούς τομείς.



ARTIFICIAL
intelligence



Στη μάχη μεταξύ της τεχνητής νοημοσύνης και του ανθρώπινου εγκεφάλου, δεν υπάρχει ένας απόλυτος νικητής. Η τελική επιτυχία έγκειται στην ικανότητά μας να εκμεταλλευτούμε τα δυνατά σημεία και τις προτερήματα κάθε πλευράς, συνδυάζοντάς τα για την επίτευξη μεγαλύτερων καινοτομιών και βελτιώσεων στη ζωή μας. Με τη σωστή εφαρμογή και ηθική χρήση της τεχνητής νοημοσύνης, μπορούμε να επιτύχουμε απίστευτα πράγματα σε τομείς όπως η επιστήμη, η τεχνολογία, η ιατρική και ακόμη και οι καθημερινές μας ζωές. Το μέλλον, λοιπόν, που οραματιζόμαστε είναι ένας κόσμος, όπου η τεχνητή νοημοσύνη και ο ανθρώπινος εγκέφαλος συνεργάζονται αρμονικά, με σεβασμό στη διαφορετικότητα και την αξία των δυνατοτήτων του καθενός, για να δημιουργήσουν ένα καλύτερο αύριο για όλους μας.

(πληροφορίες από το διαδύκτιο)

Εβελίνα Καραμήτου, Εσμεράντα Πασαί, Παναγιώτα Καρκαγγέλη, Ρεβέκα Κιρλάν, Β1 Κατερίνα Καπετάνου, Μαρίνα Κυριάκου, Β2

Οι διατροφικές συνήθειες των αρχαίων Ελλήνων

Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν σαν βασικό τους γεύμα το βραδινό, ενώ βασικά στοιχεία της διατροφής τους ήταν τα όσπρια, τα λαχανικά, τα φρούτα και σπανιότερα το κρέας. Επίσης τρώγανε αρκετά ψάρια και γλυκά



βασισμένα κυρίως στο μέλι. Το φαγητό το σέρβιραν οι δούλοι, ενώ οι γυναίκες έτρωγαν πάντα στο τέλος και χωριστά από τους άντρες τους.

Η Αθήνα λέγεται πως ήταν φημισμένη για τα αρτοσκευάσματα και τις πίτες της. Πολλοί είχαν δικούς τους πάγκους στην αγορά, όπου ο κόσμος έκανε ουρές για να αγοράσει τις περίφημες αθηναϊκές πίτες, οι οποίες παρασκευάζονταν, όπως και σήμερα, άλλοτε με τυρί και χόρτα και άλλοτε με μυρωδικά και μέλι.

Ένα από τα πιο διαδεδομένα ροφήματα των αρχαίων ήταν ο κυκεώνας, που θεωρούνταν ιδιαίτερα τονωτικός και αποτελούσε μέρος του τελετουργικού στα Έλευσinia μυστήρια. Αυτό το ρόφημα παρασκευαζόταν από χοντρό κριθάρι, αλεσμένο και αναμειγμένο με νερό. Μερικές φορές του πρόσθεταν και λίγο λάδι ή γάλα.

Στην υγεία τους!

Μάζαρη Κατερίνα, Α2



Πώς μπορεί ο αθλητισμός να βελτιώσει τις διατροφικές συνήθειες των εφήβων.

Ο αθλητισμός έχει αποδειχθεί ότι παίζει σημαντικό ρόλο στη βελτίωση των διατροφικών συνηθειών και των διαταραχών που αντιμετωπίζουν οι έφηβοι. Σε μια εποχή που οι έφηβοι είναι εκτεθειμένοι σε ανθυγιεινές διατροφικές επιλογές και καθιστική ζωή, η ενσωμάτωσή τους σε αθλητικές δραστηριότητες μπορεί να συμβάλει θετικά στη διατροφή τους.

Πρώτον, η συμμετοχή στον αθλητισμό προωθεί την επίγνωση σχετικά με τη διατροφή. Οι έφηβοι, που ασχολούνται τακτικά με τον αθλητισμό, έχουν περισσότερες πιθανότητες να ενημερωθούν για τη σημασία της υγιεινής διατροφής. Για παράδειγμα, πολλές αθλητικές ομάδες παρέχουν εκπαιδευτικά

προγράμματα σχετικά με την υγιεινή διατροφή, διδάσκοντας στους νέους πώς η σωστή κατανάλωση θρεπτικών στοιχείων μπορεί να βελτιώσει την απόδοσή τους. Αυτή η εκπαίδευση βοηθά τους εφήβους να συνειδητοποιήσουν τη σημασία της κατανάλωσης φρούτων, λαχανικών και άλλων θρεπτικών τροφών.

Δεύτερον, η ενασχόληση με τον αθλητισμό συχνά οδηγεί στην επιθυμία για υγιεινές επιλογές. Οι έφηβοι που ασχολούνται με αθλήματα, όπως το ποδόσφαιρο ή ο στίβος, συχνά κατανοούν τη σύνδεση μεταξύ της εξαιρετικής απόδοσης και της καλής διατροφής. Ως αποτέλεσμα, είναι πιο πιθανό να αποφεύγουν ανθυγιεινές τροφές και γλυκά, προτιμώντας θρεπτικές επιλογές που θα τους βοηθήσουν να επιτύχουν τους στόχους τους.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο είναι ότι ο αθλητισμός μπορεί να βοηθήσει στη μείωση των διατροφικών διαταραχών. Ενήλικες και ψυχολόγοι υποστηρίζουν ότι ο αθλητισμός υποστηρίζει τη ψυχική ευεξία και την αυτοεκτίμηση των εφήβων. Μέσω της συμμετοχής τους σε αθλήματα, οι έφηβοι αποκτούν αυτοπεποίθηση και θετική εικόνα για το σώμα τους, με αποτέλεσμα να είναι λιγότερο πιθανό να υποφέρουν από προβλήματα, όπως η ανορεξία ή η βουλιμία.

Συμπερασματικά, ο αθλητισμός έχει τη δυνατότητα να βελτιώσει σημαντικά τις διατροφικές συνήθειες και τις διαταραχές των εφήβων. Μέσω της ενημέρωσης και της υπευθυνότητας, οι νέοι μπορούν να υιοθετήσουν πιο υγιεινές συνήθειες που θα τους ωφελήσουν σε όλα τα επίπεδα της ζωής τους. Η ενσωμάτωσή τους σε αθλητικές δραστηριότητες όχι μόνο ενισχύει τη φυσική τους κατάσταση, αλλά και προάγει μία υγιή και ισορροπημένη διατροφή.

Μαριλία Ρέντα, Κωνσταντίνα Στεργίου, Τζώρτζης Χρόνης, Γ3

Διομήδης Άργους

Ο Διομήδης Άργους είναι μία από τις πιο ιστορικές ομάδες handball στην Ελλάδα, με σημαντική παρουσία στο άθλημα και πολλές διακρίσεις. Ο μητρικός σύλλογος ιδρύθηκε το 1976, ενώ το τμήμα handball το 1984 και από τότε έχει καταφέρει πολλά στην Ελλάδα, αλλά και στην Ευρώπη. Η ομάδα κατάφερε να ανέβει στην alpha1 το 2004 και παραμένει εκεί έως σήμερα. Ο Διομήδης τη χρονιά 2011-2012 έγινε η πρώτη ελληνική ομάδα που κατέκτησε ευρωπαϊκό πρωτάθλημα challenge cup. Η ομάδα έχει επίσης καταφέρει να κερδίσει το πρωτάθλημα της χώρας δύο φορές, το 2012 για το 2014. Αντιθέτως, δεν έχει κερδίσει ποτέ το κύπελλο.

Πολλοί αθλητές προπονητές και στελέχη έχουν παίξει καθοριστικό ρόλο στην ιστορία του συλλόγου συνεισφέροντας στην ανάπτυξη και στην καταξίωσή

του στο handball. Σήμερα ο Διομήδης Άργους παραμένει μία από τις πιο ισχυρές ομάδες του ελληνικού handball με στόχο την κατάκτηση νέων τίτλων και την ενίσχυση της παρουσίας του στο διεθνές επίπεδο. Σήμερα η ομάδα βρίσκεται στο final four κυπέλλου, είναι τρίτη στο πρωτάθλημα, και μόλις αποκλείστηκε στη φάση των 16 της Ευρώπης από την Παρτιζάν, με σκορ στον πρώτο μας αγώνα 28 - 26 υπέρ του Διομήδη, ενώ στον δεύτερο έχασε με 22 - 32. Όμως, ακόμα και αν αποκλείστηκε, το Άργος είναι η περήφανο, καθώς γίναμε η πρώτη ελληνική ομάδα που κέρδισε μία σέρβικη. Το μέλλον του Διομήδη προμηνύεται λαμπρό! **Αλέξανδρος Μουζακιάτης, Α5**



**Πρωτο.....
μαγειρέματα**

Γκίόσα

Η «Γκίόσα» είναι η μεγάλη σε ηλικία προβατίνα ή γίδα, ηλικίας 5 και άνω ετών, που δεν γεννά πια. Οι παραδοσιακά

κρεατοφάγοι κάτοικοι των ημιορεινών και ορεινών περιοχών της Αργολίδας την θεωρούν το καλύτερο καλοκαιρινό πιάτο.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πρόκειται για κρέας προβατίνας ή γίδας που ψήνεται χωρίς μπαχαρικά, στον πετρόκτιστο φούρνο με ξύλα, σφραγισμένο με πηλό για πολλές ώρες. Το μυστικό της επιτυχίας βρίσκεται στο καλό ντόπιο κρέας και στο αργό παραδοσιακό ψήσιμο. Σερβίρεται αυθημερόν, ζεστή ή κρύα σε λαδόκολλα, με αρκετό αλάτι και πιπέρι.

Γιώργος Σούγλας, Β3



Εδώ
Γελάμε

Ψυχαγωγία



Αινίγματα:

• Έχω κλειδιά αλλά δεν ανοίγω πόρτες. Τι είμαι;

Απάντηση: Το πιάνο

• Μπορώ να τη σπάσω, αλλά δεν τη βλέπεις ποτέ. Τι είμαι;

Απάντηση: Η υπόσχεση

• Τι είναι αυτό που έχει πόδια, αλλά δεν μπορεί να περπατήσει; Απάντηση: Η καρέκλα

• Με βλέπεις μπροστά σου και μου μιλάς, αλλά ποτέ δεν απαντάω. Τι είμαι;

Απάντηση: Ο καθρέφτης

• Έχω πολλά δόντια, αλλά δεν δαγκώνω. Τι είμαι;

Απάντηση: Η χτένα

• Όλοι με έχουν, αλλά κανείς δεν με βλέπει. Τι είμαι;

Απάντηση: Οι σκέψεις

Βρες 10 φρούτα στο κρυπτόλεξο κάθετα, οριζόντια και διαγώνια

Κ	Μ	Γ	Π	Σ	Ξ	Φ	Ο	Ι	Λ	Ο	Π	Ψ
Ν	Ε	Θ	Ψ	Ι	Γ	Ζ	Ε	Α	Υ	Η	Ω	Κ
Ψ	Ω	Τ	Ε	Τ	Ω	Ν	Ω	Ψ	Ω	Ε	Α	Ε
Α	Κ	Ι	Φ	Ρ	Α	Ο	Υ	Λ	Α	Ρ	Κ	Ρ
Ζ	Β	Κ	Χ	Ω	Σ	Λ	Μ	Ω	Π	Μ	Γ	Α
Σ	Μ	Ω	Δ	Χ	Ε	Γ	Ω	Ο	Ζ	Ψ	Ο	Σ
Ω	Ψ	Υ	Ψ	Ζ	Ω	Ψ	Υ	Ι	Ψ	Α	Τ	Ι
Α	Ν	Α	Ν	Α	Σ	Ζ	Π	Ψ	Θ	Χ	Ε	Χ
Π	Ω	Χ	Ε	Γ	Ι	Φ	Ο	Ε	Φ	Λ	Υ	Μ
Ψ	Ε	Ε	Ξ	Ε	Υ	Ψ	Ρ	Ζ	Χ	Α	Ρ	Κ
Ν	Ξ	Π	Ω	Ι	Ο	Ω	Τ	Ω	Π	Δ	Π	Λ
Υ	Μ	Ε	Ο	Α	Σ	Β	Ο	Χ	Σ	Ι	Ρ	Α
Τ	Λ	Η	Ρ	Ν	Υ	Ζ	Κ	Ε	Θ	Ξ	Η	Ρ
Ε	Χ	Ε	Λ	Υ	Ι	Ι	Α	Ε	Γ	Η	Ο	Ι
Υ	Γ	Β	Ω	Ο	Τ	Ω	Λ	Ν	Χ	Δ	Ψ	Α
Λ	Ψ	Ζ	Ο	Β	Α	Ν	Ι	Λ	Ι	Α	Λ	Ι

Μαθητικά Μαργαριτάρια

- ❖ Ο χρυσός ολυμπιονίκης ήταν δαφνοστεφανωμένος με κλαδιά ελιάς!!
- ❖ Ο Κρατήρας είναι το τμήμα του ηφαιστείου που το κρατάει να μην πέσει!!
- ❖ Τις πιο ισχυρές βιταμίνες τις βρίσκουμε στα βλίτα που έχουν πολλές βιταμίνες και οξέα!!

**Αναστασία Μιχαλόπουλου, Ελισάβετ Μπίζιου,
Δήμητρα Μαυρόγιαννη, Γ2
Γεωργία Σχοινιά, Ζωή Τσιμπράκου, Γ3
Μυρτώ Τσιούλου Γ4**

ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ: Εφημερίδα των μαθητών του 1^{ου} Γυμν. Άργους

Υπεύθυνοι καθηγητές: Μποζίνη Ευδ., Λάμπρου Ολ., Θεοφίλη Αικ., Κυριαζοπούλου Ελ., Παπαγεωργίου Κ.

Διαδικτυακός Τόπος:

<https://blogs.sch.gr/1gymargo/>

Συντακτική Επιτροπή: Μαθητές του 1^{ου} Γυμνασίου Άργους

8 ΜΕΣ:

|| σο κενό ||

Είναι ένα κανονικό πρωινό στο Γυμνάσιο. Όμως, έχει να πει κάτι σημαντικό ο κύριος Λάκης Κοκοπανιλονάκης, ο διευθυντής.



Καλημέρα, παιδιά. Με λύπη ανακοινώνω ότι η καθηγήτρια Οικιακής Οικονομίας, Σκορδούλα Κρημμυδούρα αρρώτησε. Άρα, το Α6 θα μείνει κάτω γιατί έχει κενό.



ΝΑΙΙΙΙΙ!!!!

Εντωμεταξύ, στο μάθημα Ιστορίας της κυρίας Τούλας Μπαρμπάκη ρίχτουν...



Πες μου, παιδιά μου, ποιος ήταν ο Κάιζαρ;



Η σαλάτα!



Ξαφνικά...

ΚΡΑΚ!



Τοιος το έκανε;!



Αυτά τα παλιόπαιδα που κάνουν κενό θα δούν τι θα τους γίνει!



Συγγνώμη, Τούλα! Ένα παιδί μου έκανε τάρνιν και θύμωσα!

Κύριε διευθυντή;!

ΤΕΛΟΣ